

Budapest,

2006. június 15.,

csütörtök

72. szám

Ára: 575,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

		Oldal
129/2006. (VI. 15.) Korm. r.	A Kormány megalakulásával összefüggésben szükséges egyes kormányrendeletek módosításáról	5560
130/2006. (VI. 15.) Korm. r.	A Nemzeti Fejlesztési Ügynökségről	5560
131/2006. (VI. 15.) Korm. r.	A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény végrehajtásáról szóló 217/1997. (XII. 1.) Korm. rendelet módosításáról	5562
132/2006. (VI. 15.) Korm. r.	Az egészségügyi szolgáltatások Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozásának részletes szabályairól szóló 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet módosításáról	5562
133/2006. (VI. 15.) Korm. r.	A pénzügyi és természetbeni szociális ellátások igénylésének és megállapításának, valamint folyósításának részletes szabályairól szóló 63/2006. (III. 27.) Korm. rendelet módosításáról	5564
134/2006. (VI. 15.) Korm. r.	Az életüktől és szabadságuktól politikai okból jogtalanul megfosztottak kárpótlásáról szóló 1992. évi XXXII. törvény végrehajtásáról	5565
45/2006. (VI. 15.) FVM r.	A szikvíz gyártásának, töltésének, valamint a szikvízes palack és ballon tárolásának és szállításának Biztonsági Szabályzatáról	5565
35/2006. (VI. 15.) GKM r.	A közúti járművek forgalomba helyezésével és forgalomban tartásával, környezetvédelmi felülvizsgálatával és ellenőrzésével, továbbá a gépjárműfenntartó tevékenységgel kapcsolatos egyes közlekedési hatósági eljárások díjáról szóló 91/2004. (VI. 29.) GKM rendelet, valamint a közúti közlekedésben használt menetíró készülékekről szóló, 1985. december 20-i 3821/85/EGK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 124/2005. (XII. 29.) GKM rendelet módosításáról	5568
22/2006. (VI. 15.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata	5569
23/2006. (VI. 15.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata	5576
24/2006. (VI. 15.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata	5578
25/2006. (VI. 15.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata	5580
26/2006. (VI. 15.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata	5584
1060/2006. (VI. 15.) Korm. h.	A Kormány megalakulásával összefüggő egyes feladatokról	5586
1061/2006. (VI. 15.) Korm. h.	Az államreform előkészítésével és megvalósításával összefüggő egyes szervezeti és személyi kérdésekről	5587
1062/2006. (VI. 15.) Korm. h.	A fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos kinevezéséről és feladatairól	5588
1063/2006. (VI. 15.) Korm. h.	A központi közigazgatásban foglalkoztatottak státuszváltozását elősegítő intézkedésekről	5588
	A Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal közleménye szolgálati titokkörü jegyzékének közzétételéről	5589
	A BM Központi Adatfeldolgozó, Nyilvántartó és Választási Hivatal közleménye	5589
	Helyesbítés	5590

II. rész JOGSZABÁLYOK

A Kormány rendeletei

A Kormány 129/2006. (VI. 15.) Korm. rendelete

a Kormány megalakulásával összefüggésben
szükséges egyes kormányrendeletek módosításáról

1. §

Az államháztartás működési rendjéről szóló 217/1998. (XII. 30.) Korm. rendelet 2. §-ának 4. pontjában „az azok irányításában közreműködő politikai államtitkár” szövegrész helyébe „a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító miniszter” szövegrész lép.

2. §

(1) A polgári nemzetbiztonsági szolgálatok költségvetése tervezésének, pénzellátásának, előirányzat-felhasználásának, kincstári gazdálkodásának és nyilvántartásának egyes szabályairól szóló 32/2004. (III. 2.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) 2. §-ának (1) bekezdésében „a szolgálatok irányításában közreműködő politikai államtitkár (a továbbiakban: államtitkár)” szövegrész helyébe „a szolgálatokat irányító miniszter (a továbbiakban: miniszter)” szövegrész lép.

(2) Az R. 2. §-ának (2) bekezdésében, 5. §-ának (4) bekezdésében, 8. §-ának (2) bekezdésében és 9. §-ának (1) bekezdésében „az államtitkár” szövegrész helyébe „a miniszter” szövegrész, 9. §-ának (1) bekezdésében „az államtitkárnak” szövegrész helyébe „a miniszternek” szövegrész, továbbá 4. §-ának (2) bekezdésében „a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító miniszter (a továbbiakban: miniszter)” szövegrész helyébe „a miniszter” szövegrész lép.

3. §

Az országos sugárzási helyzet és radioaktív anyagkoncentrációk ellenőrzéséről szóló 275/2002. (XII. 21.) Korm. rendelet 1. számú mellékletének 8. pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

„8. Miniszterelnöki Hivatal Nemzetbiztonsági Iroda,”

4. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő napon lép hatályba, rendelkezéseit azonban 2006. június 9-étől kell alkalmazni.

(2) A rendelet hatálybalépésével egyidejűleg a Miniszterelnöki Hivatalról szóló 148/2002. (VII. 1.) Korm. rendelet 4. §-a (1) bekezdésének k) pontja a hatályát veszti.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 130/2006. (VI. 15.) Korm. rendelete

a Nemzeti Fejlesztési Ügynökségről

1. §

A Kormány – a hosszú és középtávú fejlesztési és tervezési feladatok ellátására, az Európai Unió pénzügyi támogatásainak igénybeviteléhez szükséges tervek, operatív programok elkészítésére, e támogatások felhasználásához szükséges intézményrendszer kialakítására – létrehozta a Nemzeti Fejlesztési Ügynökséget (a továbbiakban: Ügynökség).

2. §

Az Ügynökség:

a) javaslatokat készít a Kormány fejlesztéspolitikai elveire és céljaira;

b) elkészíti az ország átfogó fejlesztési tervét és a nemzeti fejlesztési terveket;

c) segíti az országos szintű fejlesztéssel, fejlesztési tervezéssel és programozással kapcsolatos kormányzati feladatok összehangolását;

d) szervezetén belül – az Agrár- és Vidékfejlesztési Operatív Program (a továbbiakban: AVOP) kivételével – létrehozta az operatív programok irányító hatóságát, szervezi az operatív programok végrehajtását és azok monitoring rendszerét, koordinálja a feladathoz kapcsolódó uniós és hazai költségvetési források felhasználását;

e) ellátja a Közösségi Támogatási Keret, az EQUAL és az INTERREG közösségi kezdeményezés programok és a Kohéziós Alap irányító hatóságának feladatait, gondoskodik a monitoring bizottságok működéséről;

f) tárgyalásokat folytat az Európai Unió intézményeivel a fejlesztési stratégia és az annak megvalósítására szolgáló operatív programok egyeztetése érdekében;

g) szervezi az Európai Unió strukturális és kohéziós politikájával kapcsolatos hazai feladatokat;

h) a Kormány által meghatározott körben ellátja az Európai Unió pénzügyi támogatásainak felhasználásához szükséges feladatokat, és koordinálja a pénzügyi támogatások felhasználásával kapcsolatban kialakított intézményrendszer működését;

i) ellátja a PHARE programokkal és a Schengen Alappal kapcsolatos szervezési és koordinációs feladatokat, ennek keretében biztosítja a Központi Pénzügyi és Szerződés-kötő Egység működését, e tevékenységében a Segélykoordinációs Bizottság támogatja;

j) ellátja az Átmeneti Támogatási Alappal, a Norvég Finanszírozási Mechanizmussal, illetve az EGT Finanszírozási Mechanizmussal kapcsolatos előkészítési, szervezési és koordinációs feladatokat, illetve az ikerintézményi (twinning) programmal kapcsolatos nemzeti koordinációt.

3. §

(1) Az Ügynökség a Miniszterelnöki Hivatalt vezető miniszter irányítása alatt működő központi hivatal.

(2) Az Ügynökség székhelye Budapest.

4. §

(1) Az Ügynökséget elnök vezeti, akit a munkájában elnökhelyettesek segítenek.

(2) Az elnök tevékenységét a fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos (a továbbiakban: kormánybiztos) irányítja.

(3) Az elnökhelyetteseket az elnök – a kormánybiztos egyetértésével – nevezi ki és menti fel.

(4) Az Ügynökség dolgozói – a Központi Pénzügyi és Szerződés-kötő Egység kivételével – köztisztviselők, jogállásukra a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény rendelkezései az irányadók.

(5) A Központi Pénzügyi és Szerződés-kötő Egység részjogkörű, részben önállóan gazdálkodó szerv, melynek dolgozói közalkalmazottak, jogállásukra a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény rendelkezései az irányadók.

5. §

Az Ügynökség közreműködik a fejlesztéspolitikával foglalkozó kormányzati testületek munkájának előkészítésében.

6. §

Az Ügynökség feladat- és hatáskörében

a) közreműködik a kormánybiztos előterjesztéseinek elkészítésében;

b) előkészíti az Országgyűlés munkájával kapcsolatos bizottsági előterjesztéseket, interpellációkra és kérdésekre vonatkozó választervezeteket;

c) a miniszternél jogszabály alkotását kezdeményezheti, előkészíti a miniszteri rendelet és utasítás tervezetét és egyéb intézkedéseket;

d) közreműködik a kormánybiztosnak a Kormány ügyrendje szerint a kormány-előterjesztésekre és a miniszteri rendeletek tervezetére tett észrevételeinek az előkészítésében;

e) kapcsolatot tart tudományos, kutatást és képzést folytató intézetekkel, gondoskodik a tudományos munka és képzés támogatásáról és fejlesztéséről;

f) részt vesz nemzetközi szervezetek munkájában, nemzetközi kapcsolatot tart fenn, és közös programokat szervez a hasonló feladatkört ellátó külföldi kormányzati szervekkel;

g) tájékoztatási tevékenységet végez.

7. §

(1) Az Ügynökség munkatársainak illetményszámfejtését a Miniszterelnöki Hivatal mint központosított illetmény-számfejtőhely végzi, az informatikai hálózat üzemeltetésével kapcsolatos szolgáltatást pedig az Ügynökség a Központi Szolgáltatási Főigazgatóságtól megállapodás alapján veszi igénybe. E szolgáltatásokért külön díjazás nem jár.

(2) Az Ügynökség az (1) bekezdésben foglalt szolgáltatásokon túlmenően a Miniszterelnöki Hivaltól vagy a Központi Szolgáltatási Főigazgatóságtól megállapodás alapján más szolgáltatást is igénybe vehet.

8. §

(1) Az Ügynökség a Nemzeti Fejlesztési Hivatal általános jogutóda.

(2) Az Ügynökség – az AVOP kivételével – az irányító hatóságok feladatkörébe tartozó feladatokkal együtt átvesszi az irányító hatóságok személyi állományát, státuszait, tárgyi és pénzügyi eszközeit.

(3) Az Ügynökség jogutóda a Nemzeti Fejlesztési Hivatal, illetve – az AVOP kivételével – az irányító hatóságok által e rendelet hatálybalépése előtt kötött, az Ügynökségnek az e rendelet szerinti feladatköre és működése körében létrejött polgári jogi, támogatási, közbeszerzési és foglalkoztatási szerződéseknek.

9. §

(1) Ez a rendelet 2006. július 1-jén lép hatályba, ezzel egyidejűleg a Nemzeti Fejlesztési Hivatalról szóló 196/2003. (XI. 28.) Korm. rendelet, az azt módosító 274/2003. (XII. 24.) Korm. rendelet 7. §-a a) pontjának második francia bekezdése, továbbá a 334/2004. (XII. 15.) Korm. rendelet 9. §-a (2) bekezdésének a) pontja hatályát veszti.

(2) Ahol jogszabály Nemzeti Fejlesztési Hivatalt, illetve – az AVOP kivételével – irányító hatóságot említ, ott a továbbiakban a Nemzeti Fejlesztési Ügynökséget kell érteni.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

**A Kormány
131/2006. (VI. 15.) Korm.
rendelete**

**a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló
1997. évi LXXXIII. törvény végrehajtásáról szóló
217/1997. (XII. 1.) Korm. rendelet módosításáról**

A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény 83. §-a (2) bekezdésének c) és w) pontjában kapott felhatalmazás alapján a Kormány az alábbiakat rendeli el:

1. §

A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény végrehajtásáról szóló 217/1997. (XII. 21.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) a következő 3/A. §-sal egészül ki:

„3/A. § (1) A beutalónak tartalmazni kell a beutaló orvos és munkahelyének azonosítására szolgáló, valamint az ellátás tényét igazoló adatot.

(2) Az Ebtv. 18. § (1) bekezdésében foglaltak vizsgálatahoz az OEP rendszeresen tájékoztatja a finanszírozott egészségügyi szolgáltatót a beutalásra jogosult orvosok kódjáról.”

2. §

A Vhr. 9. §-ának (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) Közgyógyellátás jogcímén gyógyászati segédeszközök közül a referenciatermék, valamint a vele azonos, illetve alacsonyabb közfinanszírozás alapjául elfogadott árú termékek szolgáltatathatók ki. Közgyógyellátás jogcímén a 100%-nál alacsonyabb mértékben támogatott gyó-

gyászati segédeszköz rendelhető, szolgálható ki és javíttatható.”

3. §

A Vhr. 15. §-a a következő új (1) bekezdéssel egészül ki:
„(1) Amennyiben az OEP, illetve a MEP a finanszírozási szerződés adatai alapján megállapítja, hogy az egészségügyi szolgáltató valamely szakmai szervezeti egysége nem rendelkezik az egészségügyi szolgáltatások nyújtásához szükséges szakmai minimumfeltételekről szóló külön jogszabályban meghatározott feltételekkel, az egészségügyi szolgáltatónál – ha nem áll fenn ellátási érdek – kezdeményezheti a finanszírozási szerződés felbontását, és a hiányosságokat jelzi az egészségügyi szolgáltatás nyújtására jogosító működési engedélyt kiadó hatóság felé.”

4. §

(1) Ez a rendelet 2006. június 30-án lép hatályba.

(2) A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény végrehajtásáról szóló 217/1997. (XII. 1.) Korm. rendelet módosításáról szóló 330/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) 6. §-a nem lép hatályba.

(3) A Kr. 17. §-ának (4) bekezdésében foglaltakkal ellentétben a Vhr. 7/C. §-ának (2) bekezdése, valamint 10/B. §-a és az azt módosító 113/2005. (VI. 25.) Korm. rendelet 9. §-a nem veszti hatályát.

(4) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg
a) a Vhr. 7/C. §-ának (3) bekezdése és a 10/C. §-ának (2) bekezdése,

b) a Kr. 17. §-ának (2) bekezdésében a „6. § és a” szövegrész hatályát veszti.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

**A Kormány
132/2006. (VI. 15.) Korm.
rendelete**

**az egészségügyi szolgáltatások
Egészségbiztosítási Alapból történő
finanszírozásának részletes szabályairól szóló
43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet módosításáról**

A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 83. §-a

(2) bekezdésének c) pontjában foglalt felhatalmazás alapján a Kormány a következőket rendeli el:

1. §

Az egészségügyi szolgáltatások Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozásának részletes szabályairól szóló 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) 27. §-a (2) bekezdésének bevezető mondata helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A teljesítményvolumen szerinti finanszírozás alapja a 2005. évben – a járóbeteg-szakellátás esetében pontszámban, az aktív fekvőbeteg-szakellátás esetében súlyszámban – degresszió nélkül elszámolt teljesítmény 95%-a, a CT, MRI esetében a 2004. április 1-jét követő egy év teljesítményének a 76%-a, amit korrigálni kell.”

2. §

A Kr. 30. §-a a következő új (9) bekezdéssel egészül ki:

„(9) Nem számolható el az adott rendelés tárgyhavi teljesítményéből az a jelentett teljesítmény – a beteg közvetlen jelenlétét nem igénylő, valamint a csoportos ellátás kivételével –, amellyel az összes tárgyhavi jelentés alapján az egy esetre jutó átlagos ellátási idő alatta marad az 5 percnél.”

3. §

A Kr. 40. §-ának (11) bekezdése a következő szöveggel egészül ki:

„Az aktív fekvőbeteg-osztályról naponta csak az osztály ágyszámának megfelelő ápolási nap szerinti teljesítmény számolható el. A felvétel és az eltávozás, áthelyezés napja egy napnak számít. A 100% feletti ágykihasználtságot eredményező ellátási eset(ek) kizárólag attól a naptól kezdődően számolható(k) el, amely napon az ágykihasználtság 100% alá csökken.”

4. §

A Kr. 8. számú melléklete helyébe e rendelet *melléklete* lép.

5. §

(1) Ez a rendelet 2006. július 1-jén lép hatályba.

(2) Amennyiben a 2. §-ban foglaltak, illetve a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII.

törvény végrehajtásáról rendelkező 217/1997. (XII. 1.) Korm. rendelet 15. §-ának (1) bekezdése szerinti rendelkezések végrehajtása az ellátás biztonságát veszélyeztetné, ellátási érdekből e rendelkezéseket az ellátási érdek fennállásának megállapításától számított három hónapig nem kell végrehajtani. E határidő indokolt esetben egy alkalommal további három hónappal meghosszabbítható. Az ellátási érdek fennállásának megállapítását, illetve a határidő meghosszabbítását a megyei tisztifőorvos kezdeményezheti az e célra létrehozott bizottságnál (a továbbiakban: Bizottság). A megyei tisztifőorvos az ellátási érdek fennállásának megállapítása tárgyában megkeresi az illetékes szakmai kollégiumot véleménynyilvánítás céljából. A Bizottság tagja az egészségügyi miniszter, az országos tisztifőorvos és az Országos Egészségbiztosítási Pénztár főigazgatója által delegált egy-egy fő. A Bizottság működésének feltételeit az országos tisztifőorvos biztosítja. A Bizottság az ellátási érdek fennállásáról a kezdeményezéstől számított három munkanapon belül dönt.

(3) A (2) bekezdés rendelkezései irányadóak akkor is, ha az 1. § szerinti rendelkezés végrehajtása veszélyeztetné az ellátás biztonságát azzal, hogy az ellátási érdek megállapítása esetén a finanszírozás a jelen rendelet hatálybalépését megelőző napon hatályos rendelkezések alapján történik.

(4) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg a Kr. 27. §-ának (6) bekezdése hatályát veszti.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

Melléklet

a 132/2006. (VI. 15.) Korm. rendelethez

„8. számú melléklet

a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelethez

Krónikus ellátások

Kódja	Megnevezése	Szorzója
00001	Ápolási tevékenység	1,0
00002	Krónikus és általános rehabilitációs ellátás	1,2
00003	Kiemelt rehabilitációs ellátás (onkológiai, kardiológiai, gyermek-egészségügyi, mozgásszervi, pályázati úton befogadott hospice ellátás)	1,5
00004	Központi idegrendszeri sérültek és tartós légzésbénultak	3,3”

**A Kormány
134/2006. (VI. 15.) Korm.
rendelete**

**az életüktől és szabadságuktól
politikai okból jogtalanul megfosztottak
kárpótlásáról szóló
1992. évi XXXII. törvény végrehajtásáról**

Az életüktől és szabadságuktól politikai okból jogtalanul megfosztottak kárpótlásáról szóló 1992. évi XXXII. törvény 17. §-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján a Kormány a következőket rendeli el:

1. §

A törvény 7. §-ának (1) bekezdésében említett alapösszeg 2006. évben 61 762 Ft.

2. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 5. napon lép hatályba.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

**A Kormány tagjainak
rendeletei**

**A földművelésügyi és vidékfejlesztési
miniszter
45/2006. (VI. 15.) FVM
rendelete**

**a szikvíz gyártásának, töltésének, valamint
a szikvizes palack és ballon tárolásának
és szállításának Biztonsági Szabályzatáról**

A munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény 11. §-ában kapott felhatalmazás, valamint 15. §-ának a) pontjában foglaltak alapján a következőket rendelem el:

I. Fejezet

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. §

A szikvíz gyártása, töltése, a szikvizes palack és ballon tárolása, szállítása, valamint a kapcsolódó tevékenységek végzése során a rendeletben foglalt biztonsági szabályok szerint kell eljárni.

2. §

E rendelet alkalmazásában:

a) *Szikvizes palack*: nyomásálló, üvegből vagy műanyagból készült, szifonfejjel ellátott, szikvíz tárolására és adagolására alkalmas palack.

b) *Szikvizes ballon*: ötvöztött alumíniumból belső bevonattal vagy korrózióálló acélból készült, szelepes csapteleppel és szifonfejes felvezető szárral felszerelt, szikvíz tárolására és adagolására alkalmas tartály.

c) *Szifonfej és szelep*: fémből vagy műanyagból készült nyomásálló szerelvény a szikvizes palackhoz és ballonhoz.

d) *Szaturálás*: ivóvíz szén-dioxiddal történő telítése, a szén-dioxid elnyeletése szikvíz készítés céljából.

e) *Szaturáló tartály*: a szaturálás elvégzésére szolgáló álló vagy fekvő tartály.

f) *Gáztér*: a szikvizes palackban és ballonban a szikvíz felett meghatározott nyomáson és térfogaton összesűrített szén-dioxid rendelkezésre álló tér.

II. Fejezet

ÁLTALÁNOS MUNKABIZTONSÁGI SZABÁLYOK

A munkavégzés személyi feltételei

3. §

A szikvíz gyártását és töltését kizárólag olyan személy végezheti, aki a külön jogszabályban meghatározott végzettséggel rendelkezik, valamint megfelel a munkaköri, szakmai és személyi higiénés alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló külön jogszabályokban előírt feltételeknek és elsajátította a biztonságos munkavégzés követelményeit, valamint a szikvízgyártó és a szikvíztöltő berendezések használati utasításában foglalt kezelési és karbantartási szabályokat.

A munkavégzésre vonatkozó szabályok

4. §

A szikvíz gyártására és töltésére, valamint a szikvizes palackok és ballonok tárolására szolgáló létesítmény, munkahely, technológia létesítése, átalakítása és korszerűsítése során mindenkor a jogszabályok és előírások, valamint a szabványok vagy ezzel egyenértékű más műszaki megoldások vonatkozó előírásai szerint kell eljárni.

5. §

(1) A szikvízgyártó és a szikvíztöltő berendezésen javítást, karbantartást és tisztítást a berendezés villamos hálóz-

zatról leválasztott és bekapcsolás ellen biztosított helyzetben kell végezni a külön jogszabályban, valamint a berendezés használati utasításában foglaltak szerint.

(2) A szaturáló tartályon javítást, karbantartást vagy tisztítást annak nyomásmentesítése után kell végezni.

(3) A szikvízgyártó és a szikvíztöltő berendezést üzemeltetésük alatt ellenőrizetlenül hagyni tilos.

6. §

(1) A szikvízgyártó berendezést a használati utasításban előírt követelményeknek megfelelő szén-dioxid nyomáscsökkentő szeleppel kell üzemeltetni.

(2) A szifonfej kifolyócsővébe dugót vagy más rögzítetlen tárgyat helyezni tilos.

III. Fejezet

SZIKVIZES PALACK ÉS BALLON ELŐKÉSZÍTÉSE

7. §

A szikvíz kizárólag a vonatkozó szabványok és külön jogszabályok figyelembevételével gyártott, a szerkezeti ellenőrzésen megfelelőnek minősített, hibátlan, sérüléstől és elváltozástól mentes szikvizes palackba vagy ballonba tölthető.

8. §

(1) Időszakos szerkezeti ellenőrzésnek kell alávetni:

a) a szikvizes palackokat minden töltés előtt szemrevételezéssel,

b) a szikvizes ballonokat – a vonatkozó szabvány figyelembevételével – a gyártástól számított 3 év elteltével, majd ezt követően a nyomáspróba vizsgálatával egy időben.

(2) Ha bármely szikvizes palackon, ballonon vagy azok szerelvényein sérülés található, működésükben rendellenesség tapasztalható, az (1) bekezdésben foglaltakon túl ellenőrizni kell a belső felület, a szerkezeti elemek és a csatlakozó menetek épségét is.

(3) Amennyiben az időszakos szerkezeti ellenőrzés során a használat biztonságát veszélyeztető hiba tapasztalható, akkor a szikvizes palackot vagy ballont a forgalomból ki kell vonni, alkalmatlanná kell tenni a további használatra és elszállításukig gondoskodni kell a külön helyiségben történő tárolásukról.

9. §

(1) Az időszakos szerkezeti ellenőrzés során hibátlanak minősített szikvizes ballont a vonatkozó jogszabályok és szabványok figyelembevételével nyomáspróba vizsgálatnak kell alávetni.

(2) A nyomáspróba vizsgálatot kizárólag az arra feljogosított személy végezheti.

(3) Azt a szikvizes ballont, amelynek nincs megfelelő eredményű nyomáspróba vizsgálata, tilos megtölteni.

10. §

A munkavállaló részére a szikvizes ballonok mosásához egyéni védőeszközt (védőkötényt, gumicsizmát és védőkesztyűt) kell biztosítani.

IV. Fejezet

SZIKVÍZ GYÁRTÁSA (SZATURÁCIÓ)

11. §

(1) A szén-dioxid palackból a szikvízgyártó berendezéshez a szén-dioxidot nyomáscsökkentő szelepen keresztül kell átvezetni.

(2) A szikvízgyártó berendezés biztonsági készülékeinek (biztonsági szelep, légbeszívó szelep, nyomásmérő műszer, szintjelző stb.) üzemképes állapotát a gyártás megkezdése előtt, valamint a gyártás során folyamatosan ellenőrizni kell.

V. Fejezet

SZIKVIZES PALACK ÉS BALLON TÖLTÉSE

12. §

(1) A szikvízgyártó és a szikvíztöltő helyiségben a berendezések üzemeltetésekor kizárólag az oda beosztott munkavállalók tartózkodhatnak és erre vonatkozóan figyelmeztető táblát kell elhelyezni.

(2) A szikvíztöltésnél foglalkoztatott munkavállaló részére egyéni védőeszközt (védőálarcot, védőkötényt, gumicsizmát és védőkesztyűt) kell biztosítani, amely védelmet nyújt a szikvizes palackok esetleges robbanása, felhasadása esetén fellépő sérülés veszélye, valamint a vizes környezet ártalmait ellen.

(3) A szikvizes palack és ballon töltésénél a belső nyomás nagyságát – a vonatkozó szabványban meghatározott értékek figyelembevételével – úgy kell beállítani, hogy a gáztér térfogatának nagysága feleljen meg a technológiai előírásoknak.

13. §

(1) A szikvizes palack töltéséhez olyan szikvíztöltő berendezést kell használni, amely felhasadás vagy robbanás esetén is biztonságos védelmet nyújt.

(2) A szikvizes palack töltésénél folyamatosan ellenőrizni kell a töltőnyomás nagyságát, és azt a berendezés használati utasítása szerinti értéken kell tartani.

(3) A szikvizes üvegpalackot a palack hőfokánál alacsonyabb hőfokú szikvízzel megtölteni tilos.

14. §

(1) Tilos a szikvizes ballont szaturáló tartályként használni, közvetlenül vagy nyomáscsökkentő szelep beiktatásával a szén-dioxid palackra rákapcsolni.

(2) A szikvizes ballon töltése előtt ellenőrizni kell a szikvíztöltő berendezés csatlakozó szerelvényeit, valamint a csővezetékét.

VI. Fejezet

TÁROLÁS, SZÁLLÍTÁS

Szikvizes palack és ballon tárolása

15. §

(1) Mind az üres, mind a megtöltött szikvizes palackot és ballont a külső mechanikai hatástól (dobálástól, ütődéstől) óvni kell.

(2) A megtöltött szikvizes palackot a tároló eszközbe ütődésmentesen kell behelyezni és onnan kivenni.

(3) A szikvizes palackok tároló eszközeit sérüléstől óvni kell. A tároló eszközöket dobálni tilos.

(4) A hibás, törött tároló eszközt a forgalomból ki kell vonni.

16. §

A szikvizes palackot és ballont +1 °C és +25 °C közötti hőmérsékleten, napfénytől védve kell tárolni.

Szikvizes palack és ballon szállítása

17. §

A szikvizes palackokat ép tároló eszközben, a ballont pedig megfelelően rögzítve, napfénytől, hőhatástól, hirtelen hőmérséklet-változástól védve kell szállítani.

18. §

A szikvizes palackok, ballonok rakodását végző munkavállaló részére az időjárás káros hatásai, valamint a kéz- és lábsérülés kockázatának csökkentésére egyéni védőeszközt (védőkesztyűt, védőlábbelit és védőkötényt) kell biztosítani.

Szén-dioxid gázpalack tárolása

19. §

A szikvíz gyártásához használt szén-dioxid gázpalack szállítására, tárolására és kezelésére a vonatkozó jogszabályok és szabványok az irányadók.

VII. Fejezet

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

20. §

A rendelet tervezetének a műszaki szabványok és szabályok, valamint az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok terén információszerzési eljárás megállapításáról szóló, – a 98/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított – 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8–10. cikkében előírt egyeztetése megtörtént.

21. §

Az e rendeletben meghatározott technikai jellegű előírásoknak nem kell megfelelnie az olyan szikvízgyártó berendezésnek, szikvizes palacknak és ballonnak, amelyet az Európai Unió valamely tagállamában vagy Törökországban állítottak elő, illetve hoztak forgalomba, vagy az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes valamely EFTA-államban állítottak elő, az ott irányadó előírásoknak megfelelően, feltéve, hogy az irányadó előírások az emberi egészség és élet védelme, valamint a munkakörülmények javítása tekintetében az e rendeletben meghatározottal egyenértékű védelmet nyújtanak.

22. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő hatodik hónap első napján lép hatályba.

Gráf József s. k.,
földművelésügyi és vidékfejlesztési
miniszter

**A gazdasági és közlekedési miniszter
35/2006. (VI. 15.) GKM
rendelete**

**a közúti járművek forgalomba helyezésével
és forgalomban tartásával, környezetvédelmi
felülvizsgálatával és ellenőrzésével,
továbbá a gépjárműfenntartó tevékenységgel
kapcsolatos egyes közlekedési hatósági eljárások
díjáról szóló 91/2004. (VI. 29.) GKM rendelet,
valamint a közúti közlekedésben használt
menetíró készülékekről szóló,
1985. december 20-i 3821/85/EGK tanácsi rendelet
végrehajtásáról szóló
124/2005. (XII. 29.) GKM rendelet módosításáról**

A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 48. §-a (3) bekezdésének *e*) pontjában kapott felhatalmazás alapján, figyelemmel a 44/A. § (7) bekezdésében, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 67. §-ának (2) bekezdésében foglaltakra – a pénzügyminiszterrel egyetértésben – a következőket rendelem el:

1. §

A közúti járművek forgalomba helyezésével és forgalomban tartásával, környezetvédelmi felülvizsgálatával és ellenőrzésével, továbbá a gépjárműfenntartó tevékenységgel kapcsolatos egyes közlekedési hatósági eljárások díjáról szóló 91/2004. (VI. 29.) GKM rendelet (a továbbiakban: R.) 1. §-ának (1) bekezdése a következő *d*) ponttal egészül ki:

(Az 1. számú melléklet)

„*d*) IV. fejezete a közúti közlekedésben használt menetíró készülékekről szóló, 1985. december 20-i 3821/85/EGK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 124/2005. (XII. 29.) GKM rendeletben meghatározott tachográf kártya kiadás hatósági eljárásának igazgatási szolgáltatási”

(díjait tartalmazza.)

2. §

Az R. 4. §-ának (1) és (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Ha a közlekedési hatóság vizsgabiztosa az időszakos vizsgálatot kijelölt vizsgáló állomáson végzi és az időszakos vizsgálat alapján hozott döntéséhez az előzetesen elvégzett gépjármű-fenntartói vizsgálat eredményét tanúsító – külön jogszabályban meghatározott – okmányt (hatósági bizonyítványt) felhasználja, akkor az 1. számú melléklet I. fejezet 4. pontjában a jármű kategóriától függően a 4.1–4.6. és az 5.3., az 5.6., az 5.7. és az 5.10. alpontokban meghatározott díj 80%-át az eljáró közlekedési hatóság, 20%-át pedig a gépjárműfenntartó szervezet számlájára kell befizetni.

(2) A közúti közlekedésbiztonság egyes állami feladatainak teljesítéséhez szükséges, külön jogszabályban meghatározott pénzügyi forrás képzése az 1. számú melléklet I. fejezetében – az 5.10. alpont kivételével – meghatározott és – az (1) bekezdésre is figyelemmel – a hatóság által beszedett díjakból történik.”

3. §

Az R. 1. számú melléklete e rendelet *melléklete* szerint módosul.

4. §

A közúti közlekedésben használt menetíró készülékekről szóló, 1985. december 20-i 3821/85/EGK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 124/2005. (XII. 29.) GKM rendelet 15. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) E rendelet 7–14. §-a 2006. június 23-án lép hatályba.”

5. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba.

*Dr. Kóka János s. k.,
gazdasági és közlekedési miniszter*

*Melléklet
a 35/2006. (VI. 15.) GKM rendelethez*

Az R. 1. számú mellékletének módosítása

1. Az R. 1. számú mellékletének I. fejezete a következő 5.10. alponttal egészül ki:

„5.10. Az integrált vizsgálat díja 7 200 Ft”

2. Az R. 1. számú melléklete a következő IV. fejezettel egészül ki:

„IV. Fejezet

*A közúti közlekedésben használt
menetíró készülékekről szóló, 1985. december 20-i
3821/85/EGK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló
124/2005. (XII. 29.) GKM rendeletben meghatározott
tachográf kártya kiadás hatósági eljárásának
igazgatási szolgáltatási díja*

A fizetendő díj kártyánként	[Ft]
1. Gépjárművezetői kártya kiadása, cseréje, pótlása	7 700
2. Műhelykártya kiadása, cseréje, pótlása	7 700
3. Üzembentartói kártya kiadása, cseréje, pótlása	7 700
4. Ellenőri kártya kiadása, cseréje, pótlása	2 700”

III. rész HATÁROZATOK

Az Alkotmánybíróság határozatai

Az Alkotmánybíróság 22/2006. (VI. 15.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványok tárgyában, illetve hivatalból indított, mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló eljárás során – *dr. Paczolay Péter* alkotmánybíró különvéleményével – meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény 27. § (1) bekezdése és (3) bekezdésének második mondata alkotmányellenes, ezért azokat 2007. június 30-i hatállyal megsemmisíti, egyebekben az indítványokat elutasítja.

2. Az Alkotmánybíróság – hivatalból eljárva – megállapítja: az Országgyűlés jogalkotói feladatának elmulasztásával alkotmányellenes helyzetet idézett elő azáltal, hogy a kiszolgáló- és lakóút céljára történő lejegyzés szabályozásakor nem teremtette meg az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglalt követelmények érvényesülését biztosító törvényi feltételeket.

Az Országgyűlés jogalkotói feladatának 2007. június 30-ig köteles eleget tenni.

Az Alkotmánybíróság e határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az egyik indítványozó az Alkotmánybírósághoz több ízben kiegészített, illetve módosított indítványt nyújtott be. Legelső indítványában az építésügyről szóló 1964. évi III. törvény 17. § (1) bekezdésében foglalt lejegyzéssel kapcsolatos alkotmányossági aggályokat fogalmazott meg, majd kérelmét a törvény hatályon kívül helyezését

követően az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Étv.) hasonló szabályozást tartalmazó 27. §-ának vizsgálatára módosította. Az indítványozó szerint e rendelkezés sok szempontból ellentétes az Alkotmány 9. §-ával és 13. § (2) bekezdésével.

Az indítvány szerint az Étv. 27. §-ában foglalt igénybevétel (kiszolgáló- és lakóút céljára történő lejegyzés) a kisajátítással megegyező jogi eszköz az ingatlan-magántulajdon közhatalmi úton történő megvonásához azzal a különbséggel, hogy ebben az esetben a szabályozás nem biztosít garanciát arra, hogy a tulajdonmegvonás alkotmányos keretek között történjen.

Az indítványozó szerint az Alkotmány 13. § (2) bekezdésével ellentétes az, hogy a lejegyzésre vonatkozó szabályok nem tartalmazzák azokat a kisajátításra vonatkozó garanciákat, amelyeket a kisajátítási eljárásról szóló 1976. évi 24. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Kisajátítási tvr.) biztosít, holott lényegében itt is kisajátításról van szó.

Az indítványozó szerint a szabályozás a nem jogerős igénybevételi határozat alapján is megengedi a lejegyzéssel történő ingatlanszerzést, és emiatt sérül az Alkotmány 13. § (2) bekezdése.

Az indítványozó az Étv. támadott rendelkezéseiből azt a következtetést is levonja, hogy a lejegyzés nemhogy garanciát nem ad a tulajdonosnak arra, hogy magántulajdona kényszerrel szabályozott módon, alkotmányellenesen ne kerüljön elvételre, hanem még minimális beleegyezést sem enged neki.

Az indítvány szerint az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) 77. § (2) és (3) bekezdése és az Étv. 27. §-ának együttes alkalmazása folytán sérül az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglalt azonnali kártalanítás követelménye, mivel a szabályozás az ingatlan birtokbavételének és a kártalanítás kifizetésének egyidejűségét nem biztosítja. Ingatlan-kisajátítás (út céljára lejegyzés) esetében az történik, hogy „a kisajátítást kérő azt megelőzően kerül az ingatlan birtokába, hogy a kisajátítást szenvedő esetleg a bíróság által jogerősen megállapított kártalanítási összeghez hozzájutna”.

Az indítványozó azt állítja továbbá, hogy a lejegyzés sérti az Alkotmány 9. § (1) bekezdésében foglalt alkotmányos elvet is, mert a tulajdon megszerzésében is a köz- és magántulajdon egyenjogúságának kell érvényesülnie, nevezetesen a kisajátítási törvényben foglalt rendelkezéseket be kell tartani, mert az Alkotmány a magántulajdon közérdekű állami, önkormányzati elvonása esetén csak ezt az egy szerzési módot ismeri.

Az indítványozó utolsó indítvány-kiegészítésében jelezte, hogy amennyiben lehetséges, a törvényhelyet megsemmisítő alkotmánybírósági döntés esetében kéri saját ügyében a megsemmisített jogszabály alkalmazhatóságának utólagos kizárását. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatának megfelelően a módosított és kiegészített indítvány alapján járt el.

A másik indítványozó az Étv. 27. § (3) bekezdés „külön határozatban” szövegrészének megsemmisítését kérte. Az Alkotmány 13. § (2) bekezdése előírja többek között a kártalanítás azonnaliságának követelményét is, és az indítványozó szerint ez a kritérium sérül azáltal, hogy az építésügyi hatóság külön határozatban dönt a kártalanításról, illetve a lejegyzésről. Így előfordulhat olyan eset, amikor a kisajátítást elszenvedő fél a kártalanítást nem kapja meg a lejegyzéssel egyidejűleg, azonnal.

Az Alkotmánybíróság eljárása során észlelte, hogy az Étv. 27. § (3) bekezdését az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény módosításáról szóló 2006. évi L. törvény 13. §-a, 2006. május 1-jei hatállyal módosította. Mivel azonban az indítványozók által sérelmezett jogszabályi tartalom a jogszabálmódosítás következtében nem változott, ezért az Alkotmánybíróság a vizsgálatot az elbíráláskor hatályos jogszabályra vonatkozóan végezte el.

Az Alkotmánybíróság az indítványokat a támadott rendelkezések részbeni azonosságára tekintettel egyesítette, és egy eljárásban bírálta el.

II.

Az Alkotmánybíróság a következő jogszabályi rendelkezések figyelembevételével határozott:

Alkotmány:

„9. § (1) Magyarország gazdasága olyan piacgazdaság, amelyben a köztulajdon és a magántulajdon egyenjogú és egyenlő védelemben részesül.”

„13. § (2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben szabályozott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

Étv.:

„27. § (1) Ha a helyi építési szabályzat, illetőleg szabályozási terv szerint a település egyes területrészeit érintő kiszolgáló és lakóút (e törvény alkalmazásában, a továbbiakban: kiszolgáló út) létesítése, bővítése vagy szabályozása szükséges, az 52. § (2) bekezdésében meghatározott építésügyi hatóság a teleknek a kiszolgáló út céljára szükséges részét – kisajátítási eljárás nélkül – a telek fekvése szerinti települési önkormányzat javára igénybe veheti és lejegyezheti. A lejegyzéshez az érdekeltek hozzájárulása nem szükséges.

(2) A lejegyzés védett, védelemre tervezett, valamint védő területek esetében csak az érdekelt szakhatóságok előzetes egyetértésével végezhető.

(3) A telek kiszolgáló út céljára igénybe vett részéért a kisajátítás szabályai szerint megállapított kártalanítás jár. A kártalanítás összegéről az (1) bekezdésben meghatározott építésügyi hatóság külön határozatban dönt. A kártalanítás összegét a szabályozás alapján kialakítható építési telek, továbbá a kiszolgáló út megépítéséből, illetőleg az ezzel összefüggő közművesítésből eredő telekérték-növe-

kedés figyelembevételével kell megállapítani akkor is, ha a kiszolgáló út és a közművesítés nem közvetlenül a birtokbavételt és a lejegyzést követően valósul meg. Amennyiben a kiszolgáló út és a közművek megépítése a birtokbavételt és a lejegyzést követő 1 éven belül nem kezdődik meg, vagy 5 éven belül nem valósul meg, a kártalanítás összegének megállapításánál figyelembe vett telekérték-növekedést a tulajdonos részére az 5 év elteltével, ezt követően a mindenkori jegybanki alapkamat összegével növelten, 30 napon belül kell megfizetni. Telekérték-növekedés összegeként legfeljebb a lejegyzéssel igénybe vett telekhányad értéke állapítható meg.

(4) Ha a teleknek a kiszolgáló út céljára szükséges részén építésügyi hatósági (létesítési) engedéllyel rendelkező, vagy 10 évnél régebbi építmény, vagy építményrész áll, kisajátítási eljárást kell lefolytatni, kivéve, ha a kártalanításról az érintettek megállapodnak.

(5) Ha a lejegyzéssel érintett telek visszamaradó része a rendeltetésének megfelelő használatra alkalmatlanná válik, a tulajdonos kérelmére a lejegyzéssel egyidejűleg, az egész telket igénybe kell venni. Ilyen esetben a telek teljes területéért kártalanítás jár.

(6) Ha a kiszolgáló út létesítését, bővítését vagy szabályozását szolgáló lejegyzés műszaki vagy egyéb indok alapján csak az egyik oldali teleksorból lehetséges, akkor a kiszolgáló út másik oldalán lévő teleksor tulajdonosait a települési önkormányzat, a kiszolgáló út változásából eredő telekérték-növekedés arányában – rendeletben – egyszeri hozzájárulás fizetésére kötelezheti.

(7) A (6) bekezdés szerinti hozzájárulás fizetésére kötelezés esetén a hozzájárulás teljes mértéke nem haladhatja meg az igénybe vett telekterületek értékének fele részét. Az így megállapított összeget a lejegyzéssel nem érintett telektulajdonosok között a tulajdonukban álló telek nagyságának arányában kell megosztani.

(8) A kiszolgáló út létesítése, bővítése során feleslegessé vált közterületet az érintett tulajdonosok részére vételre fel kell ajánlani. Ha az ilyen területet korábban kártalanítás nélkül jegyezték le, azt az érintett tulajdonosnak térítés nélkül kell visszaadni.

(9) Az (1)–(8) bekezdés előírásait kell alkalmazni a hasonló rendeltetésű és szerepkörű külterületi helyi közutak esetében is.”

A 2005. november 1-jével hatályon kívül helyezett, ám az ezen időpont előtt indult ügyekben még alkalmazandó Áe.:

„77. § (2) Végrehajtható az az első fokú határozat is, amelynek azonnali végrehajtását a közigazgatási szerv elrendelte.

(3) Az ügyben másodfokon hozott határozat a közléssel válik jogerőssé. A jogerős határozat végrehajtható, kivéve ha a bírósági felülvizsgálata kérhető.”

A 2005. november 1-jétől hatályos, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.):

„101. § (1) A fellebbezéssel megtámadott határozatban foglalt jogok nem gyakorolhatók és a fellebbezésnek a

határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya, az ügyfél azonban a keresetlevélben a döntés felfüggesztésének végrehajtását kérheti. A végrehajtás a kérelemnek a végrehajtást foganatosító szerv tudomására jutásától annak elbírálásáig nem foganatosítható.

(2) A határozatban foglaltakat a fellebbezési jogra tekintet nélkül teljesíteni kell, ha az az ügyfél javára megállapított egyszeri vagy rendszeres pénzkifizetést, pénzbeni ellátást (szociális segély, nyugdíj stb.) tartalmaz, és az ügyfél fellebbezése csak a megállapított összegen felüli többletigényre vonatkozik.”

„110. § (1) A keresetlevél benyújtásának a döntés végrehajtására nincs halasztó hatálya, az ügyfél azonban a keresetlevelében a döntés végrehajtásának a felfüggesztését kérheti. A végrehajtás a kérelemnek a végrehajtást foganatosító szerv tudomására jutásától annak elbírálásáig nem foganatosítható.

(2) A végrehajtás felfüggesztésének hatálya kiterjed a határozaton alapuló jogok gyakorlására is.”

„127. § (1) A hatóság döntése végrehajtható, ha

a) pénzfizetésre, valamely tevékenységre vagy attól való tartózkodásra irányuló kötelezettséget állapít meg, jogerőre emelkedett, és a teljesítésre megállapított határidő vagy határnap (a továbbiakban együtt: határidő) eredménytelenül telt el;

b) az a) pont szerinti kötelezettséget megállapító döntés fellebbezési jogra tekintet nélküli végrehajtását vagy biztosítási intézkedésként való alkalmazását rendelték el.”

„128. § (4) A másodfokon hozott döntés a közléssel válik jogerőssé és végrehajthatóvá.”

„171. § (1) E törvény rendelkezéseit a törvény hatálybalépése után indult ügyekben és a megismételt eljárásban kell alkalmazni.”

III.

Az indítványok részben megalapozottak.

1.1. Az Alkotmánybíróság a 904/B/2000. AB határozatában [ABH 2002, 1203.] már foglalkozott az Étv. 27. §-ának alkotmányosságával; az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglalt teljes kisajátítási kártalanítás, illetve az Alkotmány 70/A. §-ában foglalt diszkriminációtilalom követelményének érvényesülését vizsgálta.

Jelen eljárásban az indítványozók szintén az Alkotmány 13. § (2) bekezdésével tartották ellentétesnek a lejegyzést. Az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat [ABH 2003, 2065.] (a továbbiakban: Ügyrend) 29. § c) pontja alapján az Alkotmánybíróság az eljárást megszünteti, ha az indítvány az Alkotmánybíróság által érdemben már elbírált jogszabállyal azonos jogszabály (jogszabályi rendelkezés) felülvizsgálatára irányul, és az indítványozó az Alkotmánynak ugyanarra a paragrafusára, illetőleg alkotmányos elvére (értékére) – ezen belül – azonos alkotmányos összefüggés-

re hivatkozva kéri az alkotmánysértést megállapítani (ítélt dolog).

Jelen eljárásban az ítélt dolog esete azért nem állapítható meg, mert a fent említett alkotmánybíróági határozat a lejegyzés jogintézményének alkotmányosságát az Alkotmány 13. § (2) bekezdésének más követelményével kapcsolatban vizsgálta. Az indítványozók jelen eljárásban nem állították, hogy a kártalanítás teljességének alkotmányi követelménye sérül, így az alkotmánybíróági vizsgálat – az indítványhoz kötötten – az Alkotmány 13. § (2) bekezdésének vonatkozó rendelkezését nem érintette, e bekezdés más szabályait vonta be az alkotmányossági vizsgálat körébe.

Az Alkotmánybíróság tehát az indítványokat érdemben bírálta el.

A 904/B/2000. AB határozatában az Alkotmánybíróság kimondta, hogy „az Étv. 27. §-ában szabályozott kiszolgáló, lakóút céljára történő lejegyzés a kisajátítás sajátos formája” [ABH 2002, 1205.].

A lejegyzés a tulajdonnak önkormányzati rendelet alapján, hatósági határozattal történő elvonását jelenti a tulajdonos és az ingatlannyilvántartásba bejegyzett egyéb érdekeltek hozzájárulása nélkül. Ebből kifolyólag e jogintézmény szabályozásának meg kell felelnie az Alkotmányban foglalt tulajdonvédelmi követelményeknek.

1.2. Az Alkotmánybíróság legelőször megvizsgálta a lejegyzés mint közigazgatási hatósági eljárás menetét, mivel az indítványozók a törvényi eljárási garanciák hiányát jelölték meg az anyagi alkotmányellenesség okaként.

A kiszolgáló és lakóút céljára történő lejegyzésről, illetve a kártalanítás összegéről az Étv. 27. § (3) bekezdése alapján az Étv. 52. § (2) bekezdésében meghatározott építésügyi hatóság külön-külön határozatban dönt. A vélt vagy valós jog-, illetve érdeksérelem esetén az ügyfél kezdeményezésére a közigazgatási hatósági határozatok korrekciójának az Áe. szerint kettő, míg a Ket. szerint négy alapvető eszköze van: a fellebbezés és a bírósági felülvizsgálat, illetve mindezek az újrafelvételi és méltányossági eljárással kiegészülve. A 2005. november 1-jével hatályon kívül helyezett, ám az ezen időpont előtt indult ügyekben még alkalmazandó Áe. 62. §-a és a hatályos Ket. 98. § (1) bekezdése szerint az ügyfél az ügy érdemében hozott első fokú határozat ellen fellebbezhet. A fellebbezés joga megilleti azt is, akire a határozat rendelkezést tartalmaz. Az Áe. 72. §-a, illetve a Ket. 109. §-a szerint az ügyfél, illetőleg a törvényes érdekeiben sérelmet szenvedett fél – ha törvény ettől eltérően nem rendelkezik –, az államigazgatási ügy érdemében hozott határozat felülvizsgálatát a határozat közlésétől számított harminc napon belül keresettel kérheti a bíróságtól. Bírósági felülvizsgálatra csak akkor kerülhet sor, ha az államigazgatási eljárásban az ügyfél a fellebbezési jogát kimerítette vagy a fellebbezés kizárt.

Az Áe. 77. § (2) bekezdése arról rendelkezik, hogy végrehajtható az az első fokú határozat, amelynek azonnali végrehajtását a közigazgatási szerv elrendelte. Ugyanezen

paragrafus (3) bekezdése szerint pedig az ügyben másodfokon hozott határozat a közléssel jogerőssé válik, és a jogerős határozat végrehajtható, kivéve, ha a bírósági felülvizsgálata kérhető. Az új közigazgatási hatósági eljárásról szóló törvény, a Ket. azonban tartalmilag hasonló szabályozást tartalmaz azzal az eltéréssel, hogy a 110. § (1) bekezdése szerint a keresetlevél benyújtásának a döntés végrehajtására nincs halasztó hatálya, az ügyfél azonban a keresetlevelében a döntés végrehajtásának a felfüggesztését kérheti. A végrehajtás a kérelemnek a végrehajtást foganatosító szerv tudomására jutásától annak elbírálásáig nem foganatosítható.

Az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inyt.) 26. § (8) bekezdése szerint az eljáró hatóság (bíróság, közjegyző, bírósági végrehajtó stb.) bejegyezhető jogra vagy feljegyezhető tényre vonatkozó határozata alapján – annak jogerőre emelkedése után – megkeresi a földhivatalt a bejegyzés iránt.

2. Az egyik indítványozó szerint az Étv. 27. §-a az Alkotmány 13. § (2) bekezdésével ellentétes, mert „kisajátítási eljárás lényegében nincs”. A tulajdon alkotmányi védelme, mely csak a közérdekű, kivételes és a meghatározott közérdekkel arányos tulajdonelvonást engedi meg, véleménye szerint nem valósulhat meg akkor, ha a fent említett kérdésekben „a tulajdonos az eljárásban nem védekezhet”.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó ezen alkotmányos aggályának alapja az, hogy az önkormányzat rendeleti formában határozza meg azt, hogy mely területen lehet kiszolgálóutat, illetve lakóutat építeni, és az építésügyi hatóság ezt a döntést bármikor a lejegyzés törvényi lehetőségével élve valósíthatja meg.

Az indítványozó szerint az Alkotmány 13. § (2) bekezdésével ellentétes az is, hogy a lejegyzésre vonatkozó szabályok nem tartalmazzák azokat a kisajátításra vonatkozó garanciákat, amelyeket a Kisajátítási tvr. biztosít. Az indítványozó legutolsó indítványában úgy fogalmaz, hogy „[a] lejegyzés jogintézménye a közérdek kivételével egyetlen alkotmányos feltételnek sem felel meg, holott azoknak minden esetben teljes körben kell meglenniük a tulajdon közérdekből történő „erőszakos” elvétele esetén”.

Legelőször az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy a lejegyzés jogintézménye megfelel-e a kisajátítás kivételességére vonatkozó alkotmányi követelménynek.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy e tekintetben az indítványozó által megjelölt alkotmányos aggályok az Étv. 27. § (1) bekezdésében foglaltakat érintik, más rendelkezésekkel nincsenek alkotmányjogilag értékelhető, illetve szoros összefüggésben, ezért a vizsgálatot e rendelkezésre vonatkozóan folytatta le.

A 904/B/2000. AB határozatában az Alkotmánybíróság már kimondta, hogy a lejegyzés ésszerű célja, hogy a Kisajátítási tvr. szabályaihoz képest egy egyszerűbb eljárásban tegye lehetővé a kiszolgáló- és lakóút, illetve a hasonló

rendeltetésű külterületi helyi közút létesítéséhez szükséges telekterületek igénybevételét a települési önkormányzat javára. Az Étv. 27. § (1) bekezdése meghatározott szerepkörű utak létesítése esetén teszi lehetővé a lejegyzés alkalmazását. Az ilyen jellegű utak az érintett településrészen fekvő ingatlanok használatának elősegítésére rendelt utak, amelyek létesítése elsősorban a településrész területén fekvő telkek tulajdonosainak az érdekeit szolgálja. [904/B/2000. AB határozat, ABH 2002, 1203, 1205, 1206.]

Az Alkotmánybíróság az 53/B/2003. AB határozatában a településrendezéssel kapcsolatban azt állapította meg, hogy az Alkotmány 13. § (1) bekezdésével nem ellentétes az, ha önkormányzati rendelet állapítja meg a konkrét feladatokat. Az Alkotmánybíróság azonban megállapította, hogy „az önkormányzat képviselő-testülete – mint a településrendezés eszközeinek megalkotója – köteles a települési és a jogos magánérdekek összhangjának megteremtésére, az érdekütközések feloldásának biztosítására”. [ABH 2003, 1554, 1559.]

Az Alkotmánybíróság különbséget tesz az Alkotmányban szabályozott kisajátítás esetei és a kisajátítás mértékét el nem érő tulajdonkorlátozásokra vonatkozó alkotmányossági követelmények között. Az önkormányzat kötelezettsége a települési és a jogos magánérdekek összhangjának megteremtésére tehát a tulajdonkorlátozás esetéhez képest fokozottabb, ezért a jelenleginél erősebb garanciarendszer kiépítését teszi szükségessé.

Az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében szabályozott kisajátítás jogintézményének lényege az, hogy a törvényben, önkormányzati rendeletben meghatározott közérdeket érvényesítő hatóság csak végső soron, kivételes esetben vonhatja el a tulajdont a teljes és azonnali kártalanítás fejében; csak akkor, ha a meghatározott közérdek megvalósítása másképp nem lehetséges.

Az Alkotmánybíróság a 35/2005. (IX. 29.) AB határozatában – hivatalból eljárva – megállapította, hogy „mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenes helyzet jött létre annak következtében, hogy az Országgyűlés a [kisajátítási tvr.] Ktvr. szabályait nem hozta összhangba a kisajátítással szemben az Alkotmány 13. § (2) bekezdésben megállapított követelményekkel”. E határozatában az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy a „kisajátítás a tulajdonviszonyokba való állami beavatkozás legerősebb eszköze, a tulajdon közhatalmi eszközökkel való elvonására ad módot. Ezért a tulajdonhoz való jog védelme érdekében a kisajátítás feltételeit, alapvető garanciáit maga az Alkotmány határozza meg. [...] A tulajdonhoz való jog védelme megkívánja, hogy a törvény – a kisajátítás kivételességére is tekintettel – a közérdekű célok azon eseteire korlátozza a kisajátítás lehetőségét, amelyek megvalósítása végső soron csak a tulajdon elvonásával lehetséges. A törvényhozó a kisajátítás intézményét oly módon köteles szabályozni, hogy a szabályozás garanciát nyújtson arra, hogy a tulajdon közhatalmi eszközökkel történő elvonására teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett is csak akkor kerülhessen sor, ha a közérdekű cél más módon, mint kisajátítással nem valósítható meg.” [ABH 2005, 379, 386.]

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a jogalkotó a tulajdonosnak a Kisajátítási tvr.-ben az Étv. 27. § (1) bekezdésében foglaltakhoz képest több biztosítékot nyújtott arra, hogy a tulajdonelvonás kivételes közhatalmi eszköz legyen. Az Étv. 27. § (1) bekezdése a „lejegyezheti” szó használatával jelzi a lejegyzést foganatosító hatóság mérlegelési jogosultságát, ám a rendelkezés további feltételeket nem határoz meg. A kisajátításról szóló jogszabályban foglaltaktól eltérő, a kiszolgáló- és lakóút jellegéhez idomuló eszközökkel is garantálni lehet azt, hogy a kisajátítás kivételességének alkotmányi követelménye érvényesüljön, ám az alkotmányosságot biztosító garanciarendszert mindenképpen meg kell alkotni.

Az Alkotmánybíróság álláspontja az, hogy a jogalkotó a kisajátítás egyik formáját megjelenítő lejegyzést általános eszközként szabályozta a település egyes területrészeit érintő kiszolgáló- és lakóút létesítése, bővítése vagy szabályozása esetére. A jogszabály szerint lejegyzés történhet az önkormányzat által meghatározott területrészeire minden esetben, amikor a lejegyzést végrehajtó hatóság erről így dönt. Az önkormányzatnak és a végrehajtó építésügyi hatóságnak nem kötelezettsége más megoldást keresni a közérdek megvalósítása érdekében, illetve, ha talál más megoldást, nem köteles azt alkalmazni.

A kiszolgáló- és lakóút építése az önkormányzat területén nem kivételes esetben előforduló közérdekű feladat. Jelen esetben a tulajdonelvonás kivételességét ezért csak olyan törvényi rendelkezések képesek biztosítani, melyek valamilyen formában kötelezik a közérdek megvalósítóit, hogy a lejegyzés eszközét csak akkor és csak olyan mértékben alkalmazzák, amennyiben a közérdekű cél megvalósítására más lehetőség nincs.

Az Alkotmánybíróság jelen ügyben hangsúlyozza a kisajátítás kivételességének jelentőségét, mely a kisajátítás összes formájára, így az Étv. 27. § (1) bekezdésében meghatározott lejegyzésre is érvényes.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Étv. 27. § (1) bekezdése ellentétes az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglalt, a kisajátítás kivételességéből fakadó követelményekkel, így ezt a rendelkezést megsemmisítette.

3. A továbbiakban az Alkotmánybíróság azt az alkotmányossági problémát vizsgálta, amelyet mindkét indítványozó megjelölt. A kifogás az, hogy a lejegyzésnél sérül a teljes és feltétlen kártalanítás azonnaliságának alkotmányi követelménye. Az egyik indítványozó szerint az Étv. 27. §-a és az Áe. mint az építésügyi-hatósági ügyekben mögöttes jogszabály 77. § (2) és (3) bekezdése együttesen alkalmazva megengedik, hogy az ingatlan azt megelőzően kerüljön a lejegyzést kérő tulajdonába, minthogy a lejegyzést elszenvedő a bíróság által jogerősen megállapított kártalanítási összeghez hozzájutna. A másik indítványozó ugyanezt a problémát konkrétan úgy fogalmazta meg, hogy az alkotmányellenesség forrása az Étv. 27. § (3) bekezdésének „külön határozatban” szövegrésze, mert ez

teszi lehetővé, hogy a kártalanítás megállapítása elváljék a lejegyzést kimondó határozat jogerőre emelkedésétől.

Az indítványozók által megjelölt rendelkezések egy komplex szabályozás részei, melyet az Alkotmánybíróság e határozat indokolásának 1.2. pontjában tekintett át.

Az Alkotmánybíróság vizsgálata során megállapította, hogy létezhet olyan eset, amikor az építésügyi-hatósági ügyben a fél a másodfokon eljáró hatóság vagy a bíróság előtt csak a kártalanítás összegéről rendelkező határozat ellen él jogorvoslattal, mert csak a hatóság által meghatározott összeget tartja jogellenesnek. Ez esetben valóban kivételes helyzet fordulhat elő: mivel a lejegyzést és a kártalanítást külön határozat rendeli el, a lejegyzési határozat jogerőre emelkedik, végrehajthatóvá válik, míg a kártalanítás összegéről a fél kérelmére még folyik az eljárás.

Az azonnali végrehajtás elrendelésének a Ket. szerinti lehetősége is hasonló helyzetet okozhat: a hatóság jogerősen elrendeli a lejegyzés azonnali végrehajtását, a lejegyzés megtörténik, míg a kártalanítás összegét a fél vitatja.

A hatályos, illetve alkalmazandó szabályozás mellett – a fellebbezés, a felülvizsgálat és az azonnali végrehajtás államigazgatási-eljárásjogi intézményeiből fakadóan – tehát valóban előfordulhat olyan eset, amikor elválí az egy mástól az Étv. szerinti lejegyzés és a teljes kártalanítási összeg kifizetésének időpontja.

Az Alkotmánybíróság 58/1991. (XI. 8.) AB határozatában kimondta, hogy az Alkotmányban foglalt „azonnali kártalanítás – a szabályozás alkotmányos szintjén – nem jelenthet alkotmányosan meghatározott pontos teljesítési határidőt vagy határnapot, de – összhangban az egyenlő jogi védelemmel –, feltétlenül megköveteli a kisajátítást kérő birtokba helyezésének és a kisajátított kártalanításának az egyidejűségét. Az idézett szabályozással szemben tehát alkotmányos követelmény a teljesítési határidők egyidejű megválasztása, mert az azonnaliság az Alkotmánybíróság értelmezésében – ebben az összefüggésben – egyidejűséget jelent. Ha tehát a közigazgatási szerv – ha kivételesen is, de – határozatát azonnal végrehajthatóvá nyilvánítja, ezt alkotmányosan csak úgy teheti meg, ha ezzel együtt rendelkezik a kártalanítás azonnali, egyidejű teljesítéséről.” [ABH 1991, 288, 291.]

Az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglalt azonnali és feltétlen teljes kártalanítás követelménye magában foglalja azt is, hogy az önkormányzati kifizetésnek az önkormányzati tulajdonszerzéssel egyidejűleg kell bekövetkeznie. Az Alkotmány e rendelkezése arra irányul, hogy a közérdekű tulajdonelvonás sérelmét enyhítse, az Alkotmány szintjén biztosítsa azt, hogy a kisajátítást szenvedőt ne érje több sérelem, mint amennyi feltétlenül szükséges, és arányos a kitűzött közérdek megvalósításának céljával. Az Alkotmány szövegéből az következik, hogy nincs olyan indok, mely igazolni képes a teljes kártalanítás kifizetésének a késedelmét, így annak a kisajátítás minden esetében a tulajdonszerzéssel egyidejűleg kell megtörténnie.

Az Alkotmánybíróság álláspontja az, hogy a jogalkotónak az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglalt azonnali, feltétlen és teljes kártalanítás követelményének teljesítése végett úgy kell szabályoznia a közigazgatási hatósági eljárást, hogy a lejegyzést elszenvető eredeti tulajdonos a részére megállapított teljes kártalanítás összegét legkésőbb a másik fél tulajdonszerzésével, azaz a földhivatali bejegyzéssel egyidejűleg megkapja.

Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság úgy határozott, hogy az Étv. 27. §-ának az a rendelkezése, amelyből kifolyólag elválhat egymástól az önkormányzati tulajdonszerzés és a kártalanítási összeg kifizetésének időpontja, sérti az Alkotmány 13. § (2) bekezdésének a kártalanítás azonnaliságára vonatkozó rendelkezését.

Az Alkotmánybíróság ezért az Étv. 27. § (3) bekezdésének második mondatát, amely arról rendelkezik, hogy az építésügyi hatóság külön-külön határozatban dönt a lejegyzésről és a kártalanítás összegének megállapításáról, megsemmisítette.

4. Az Alkotmánybíróság a Kisajátítási tvr. tekintetében, a 35/2005. (IX. 29.) AB határozatában [ABH 2005, 379.] az Országgyűlést arra kötelezte, hogy jogalkotási feladatának 2007. június 30-ig tegyen eleget.

Az Alkotmánybíróság jelen ügyben e határidőre tekintettel állapította meg a rendelkező rész 1. pontjában foglalt *pro futuro* megsemmisítés hatályát. A *pro futuro* hatályú megsemmisítés a jogbiztonság érvényesülését szolgálja, nevezetesen azt, hogy megfelelő idő álljon a jogalkotó rendelkezésére az új, Alkotmánynak megfelelő szabály megalkotásához, illetve ne keletkezzen csonka, önmagában alkalmazhatatlan törvényi rendelkezés.

5. Az Alkotmánybíróság megalapozatlannak találta és ezért elutasította az egyik indítványozó azon állítását, miszerint a törvény a nem jogerős igénybevételi határozat alapján is megengedi a lejegyzéssel történő ingatlanszerzést, hiszen az Inyt. 26. § (8) bekezdése alapján egyértelműen megállapítható, hogy a lejegyzést az illetékes földhivatal csak akkor fogantatosítja, ha a közigazgatási határozat jogerőre emelkedett.

Az indítványozó azt állította továbbá, hogy a lejegyzés sérti az Alkotmány 9. § (1) bekezdésében foglalt alkotmányos elvet is, mert a tulajdon megszerzésében is a köz- és magántulajdon egyenjogúságának kell érvényesülnie, nevezetesen a kisajátítási törvényben foglalt rendelkezéseket be kell tartani, mert az Alkotmány a magántulajdon közérdekű állami, önkormányzati elvonása esetén csak ezt az egy szerzési módot ismeri.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy nincs alkotmányjogilag értékelhető összefüggés az Alkotmány 9. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés és az Étv.-nek a lejegyzésre vonatkozó szabályai között az indítványozó által megjelölt szempontok alapján, ezért ezt a kérelmet az Alkotmánybíróság elutasította.

6. Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 49. § (1) bekezdése sze-

rint, ha az Alkotmánybíróság hivatalból, illetőleg bárki indítványára azt állapítja meg, hogy a jogalkotó szerv a jogszabályi felhatalmazásból származó jogalkotói feladattal elmulasztotta és ezzel alkotmányellenességet idézett elő, a mulasztást elkövető szervet – határidő megjelölésével – felhívja feladatának teljesítésére.

Az Alkotmánybíróság már több határozatában rámutatott arra, hogy a jogalkotói mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség az Alkotmányból akkor vezethető le közvetlenül, az erre irányuló, konkrét jogszabályi felhatalmazáson alapuló jogalkotói kötelezettség nélkül is, ha valamely alkotmányos alapjog érvényesülése vagy biztosítása ezt feltétlenül, kényszerítően megköveteli. Az Alkotmánybíróság állandó és következetes gyakorlata szerint a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség akkor állapítható meg, ha az alapjogok érvényesüléséhez szükséges jogszabályi garanciák hiányoznak. A jogalkotói mulasztásnak és az alkotmányellenes helyzetnek együttesen kell fennállnia. [22/1990. (X. 16.) AB határozat, ABH 1990, 83, 86.; 23/1998. (VI. 9.) AB határozat, ABH 1998, 182, 185.]

Az Alkotmánybíróság álláspontja az, hogy a lejegyzés a kisajátítás sajátos formája, részleges közigazgatási tulajdonelvonás, amely bizonyos szempontból átmenetet képez a telekalakítás formájában történő tulajdonkorlátozás és a teljes tulajdonelvonás között. A települési önkormányzat az Alkotmány rendelkezéseinek megfelelően, a települési és a jogos magánérdekek összhangjának megteremtését követően, törvényben szabályozott eljárásban meghatározhatja, hogy a közutak merre haladhatnak.

Az Alkotmánybíróság szerint lehet ésszerű indoka annak, hogy a lejegyzés jogintézményét a jogalkotó a kisajátításról szóló törvénytől elválóan, illetve eltérően, egy sajátos kisajátítási formaként külön törvényben szabályozza. Az tehát önmagában nem alkotmányellenes, hogy a lejegyzésre vonatkozóan a kisajátítási törvényhez képest speciális, a részleges tulajdonelvonás természetéhez igazodó szabályok jelennek meg a jogrendszerben.

Az Alkotmánybíróság azonban a jelen vizsgálat során úgy találta, hogy a hatályos szabályozás a fentiekben kifejtettek szerint több szempontból ellentétes az Alkotmánnyal, és a rendelkező rész 1. pontjában foglalt megsemmisítések önmagunkban nem elegendőek az alkotmányos helyzet helyreállításához.

Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy a jogalkotó alkotmányellenes mulasztást követett el azzal, hogy nem teremtette meg maradéktalanul az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglalt követelmények érvényesülését biztosító jogszabályi feltételeket, így a rendelkező résznek megfelelően határozott.

Az Alkotmánybíróság a Kisajátítási tvr. tekintetében a 35/2005. (IX. 29.) AB határozatában [ABH 2005, 379.] az Országgyűlést arra szólította fel, hogy jogalkotási feladatának 2007. június 30-ig tegyen eleget, illetve e határozat 1. pontjában is e dátumhoz kötött hatállyal semmisítette meg a jelölt rendelkezéseket.

Az Alkotmánybíróság jelen ügyben erre tekintettel a mulasztás megszüntetésének határidejét is 2007. június 30-ában állapította meg.

Az Alkotmánybíróság határozatának a Magyar Közlönyben történő közzétételét az Abtv. 41. §-a alapján rendelte el.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Bagi István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kukorelli István s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 886/B/1997.

Dr. Paczolay Péter alkotmánybíró különvéleménye

Nem értek egyet a határozat rendelkező része 2. pontjával, vagyis azzal, hogy a többségi határozat – az Ét. 27. § (1) bekezdése és a (3) bekezdés második mondata alkotmányellenessé nyilvánítása mellett – mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet is megállapított amiatt, hogy az Országgyűlés a lejegyzés szabályozásakor nem teremtette meg az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglalt követelmények érvényesülését biztosító feltételeket, ezek között az Ét. 27. § (1) bekezdése szerinti kisajátítás kivételességének érvényesülését biztosítókat.

Az Alkotmány 13. § (2) bekezdése szerint tulajdont kisajátítani „kivételesen” lehet. Az Alkotmány 13. § (2) bekezdését az Alkotmánybíróság egy korai határozata értelmezte. A 479/B/1993. AB határozat szerint a kisajátítás a tulajdon közjogi eszközökkel történő elvonása, ezért a tulajdonhoz való jog védelme érdekében szigorú alkotmányos garanciákkal körülbástyázott eljárás, amelynek lehetőségét és feltételeit maga az Alkotmány szabályozza. Az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a kisajátítás elrendeléséhez nem elegendő, hogy a tulajdon elvonását törvényben szabályozott közérdekű cél megvalósítása indokolja, az Alkotmány közérdekűség fennállása esetén is csak kivételesen teszi lehetővé a kisajátítást. A kivételesség előírása a kisajátítás lehetőségének további alkotmányos korlátozását jelenti. A határozat sze-

rint a kivételesség érvényesülésének biztosítéka az az előírás, amely a kisajátítási hatóság kötelezettségévé teszi annak vizsgálatát, hogy a közérdekű célt a kisajátítani kért ingatlanon indokolt-e megvalósítani. [ABH 1993, 665, 667.]

Az Ét. 27. § (1) bekezdése szerinti jogintézmény lényege, hogy kisajátítási eljárás nélkül, egyszerűsített eljárásban, de kisajátítási jogcímen teszi lehetővé a valamely kiszolgáló lakóúthoz szükséges telekterület önkormányzati tulajdonba vételét. A lejegyzésről a jegyző jogosult dönteni. A lejegyzés előfeltétele, hogy az a helyi építési szabályzat, illetőleg szabályozási terven alapuljon. Ez más megfogalmazásban azt jelenti, hogy a kiszolgáló út létesítése, bővítése vagy szabályozása az Ét. szabályainak megfelelően elfogadott helyi építési szabályzat, illetőleg szabályozási terv szerint szükséges az érintett ingatlanon, azaz az érintett telekrész vagy telek tulajdonlását a helyi építési szabályzat, illetőleg szabályozási terv már a tulajdonelvonást jelentő lejegyzést megelőzően korlátozza.

A lejegyzésről való döntésnél már nem lehet és nem is kell vizsgálni azokat a körülményeket, amelyeket egyébként a kérelemre induló kisajátítási eljárásban vizsgálni kellene, ezek között példának okáért az sem vizsgálható, hogy az önkormányzati tulajdonba vétel közérdeket szolgál-e, és a közérdekű célt az érintett ingatlanon indokolt-e megvalósítani. Az Ét. 27. § (1) bekezdése alkalmazásánál a kisajátítás kivételességének körében azt a kérdést, hogy a kiszolgáló út létesítésében, bővítésében jelentkező közérdekű célt a lejegyzéssel érintett ingatlanon indokolt-e megvalósítani, kisajátítási eljárás hiányában nem a hatóság és végső soron a hatóság határozatát felülvizsgáló bíróság, hanem a települési önkormányzat hivatott eldönteni a helyi építési szabályzatban, illetőleg szabályozási tervben.

Habár mind a lejegyzés, mind a kártalanítás tárgyában hozott közigazgatási határozat bíróság által felülvizsgálható, a bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy az útlejegyzéssel érintett terület volt-e a rendezési tervben út céljára kijelölve. Az útlejegyzés célszerűsége, vagyis az, hogy az út valamely más, esetleg önkormányzati tulajdonban lévő telken is kialakítható-e, nem lehet bírósági felülvizsgálat tárgya a bírói gyakorlat szerint (EBH2002. 820.). A helyi építési szabályzatot és a szabályozási tervet rendelettel kell megállapítani [Ét. 7. § (3) bekezdés c) pont]. A rendeletnek mint jogszabálynak a tartalmi felülvizsgálatát jelentené az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglalt egyes feltételek alapján az abban való állásfoglalás, hogy a szóban lévő telek vagy telekrész önkormányzati tulajdonba vétele indokolt-e. Az Alkotmány 50. § (2) bekezdése a közigazgatási határozatok törvényességének ellenőrzését utalja a bíróságokhoz, a rendeletek törvényességének vizsgálata nem tartozik a rendes bíróságok hatáskörébe.

Véleményem szerint a kiszolgáló- és lakóút céljára való lejegyzés jogintézményének fenntartása mellett a kisajátítás kivételességének újabb, a határozatban megkívánt biz-

tosítékai megteremtése olyan jogalkotást jelent, amely az önkormányzattól eltérő más jogalkalmazó, a bíróság feladatkörébe utalná a kivételesség fennállásának vizsgálatát. A kifejtettek szerint azonban a lejegyzés jogintézményéhez tapadó alkotmányellenes helyzet nem szüntethető meg az Alkotmánynak a kisajátításról szóló 13. § (2) bekezdése, vagy a közigazgatási határozatok törvényességének bírósági ellenőrzését előíró 50. § (2) bekezdése módosítása nélkül. Ezért nem lett volna helye mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapításának.

Aggályosnak tartom azt is, hogy az Alkotmánybíróság a mulasztás megállapításával egy hiányosságánál fogva alkotmányellenes, alapvető jogot korlátozó jogintézményre vonatkozó szabályozás további fenntartására kötelezi az Országgyűlést. Az Alkotmány 13. §-át nem sérti a lejegyzésre vonatkozó szabályozás hiánya. Azzal, hogy az Étv. 27. § (1) bekezdését az Alkotmánybíróság megsemmisíti, az Országgyűlés hatáskörébe utalja annak eldöntését, hogy az alkotmányossági követelményeket kielégítő új szabályt alkot-e vagy a megsemmisített jogintézményt nem pótolja.

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Az Alkotmánybíróság 23/2006. (VI. 15.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság az Országos Választási Bizottság által országos népszavazás kezdeményezésre irányuló aláírásgyűjtő ív mintapéldánya, és az azon szereplő kérdés hitelesítése tárgyában hozott határozat ellen benyújtott kifogás alapján meghozta az alábbi

határozatot:

Az Alkotmánybíróság az Országos Választási Bizottság 39/2005. (XII. 1.) számú határozatát helybenhagyja.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

1. Az Országos Választási Bizottsághoz (a továbbiakban: OVB) országos népszavazási kezdeményezés aláírás-

gyűjtő ívének hitelesítés céljából benyújtott mintapéldánya az alábbi kérdést tartalmazza: „Egyetért-e azzal, hogy az Országgyűlés helyezze hatályon kívül a Budapest főváros felszabadításánál elesett szovjet katonák emlékének megörökítéséről szóló, 1945. évi IX. törvényt?” Az aláírásgyűjtő ív fejrészén, a népszavazásra feltenni kívánt kérdés alatt, a kezdeményezők közölték a Budapest főváros felszabadításánál elesett szovjet katonák emlékének megörökítéséről szóló 1945. évi IX. törvény szövegét:

„1. § A magyar nemzet, felismerve a Vörös Hadsereg sorsszerű küldetését, a Budapest főváros felszabadításánál elesett szovjet hősök emlékét hálája és kegyelele jeléül törvénybe iktatja.

2. § A nemzetgyűlés Budapest főváros felszabadításánál elesett szovjet hősök emlékét emlékmű felállításával örökíti meg.

3. § A jelen törvény kihirdetésének napján lép hatályba, végrehajtásáról a Kormány gondoskodik.”

Az OVB a 39/2005. (XII. 1.) OVB határozatában megállapította, hogy az aláírásgyűjtő ív fejrészén, a kérdésen túl szerepel a népszavazással érintett törvény szövege is. Az OVB álláspontja szerint ez olyan többlet-adattartalom, amely miatt az ív nem felel meg az országos népszavazási kezdeményezés során alkalmazandó aláírásgyűjtő ív tartalmát a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény (a továbbiakban: Ve.) 118. § (3)–(5) bekezdései alapján meghatározó 34/2002. (XII. 23.) BM rendelet 5. számú melléklete 6. számú mintájának. Erre tekintettel az OVB – következetes gyakorlata szerint – az aláírásgyűjtő ív hitelesítését megtagadta.

2. A határozat a Magyar Közlöny 2005. évi 157. számában, 2005. december 7-i dátummal jelent meg. Az OVB határozata ellen a törvényes határidőn belül kifogás érkezett. Az Alkotmánybíróság az ügyet a Ve. 130. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően soron kívül bírálta el.

Az indítványozó kifogása tartalmilag nem az OVB határozatának rendelkező része ellen irányul, hanem azért kéri az Alkotmánybíróságtól a határozat megsemmisítését és az OVB új eljárásra utasítását, mert a határozat indokolásával nem ért egyet. Álláspontja szerint az OVB-nek az aláírásgyűjtő ív hitelesítését azért kellett volna megtagadnia, mivel a feltett kérdésben a népszavazás az Alkotmány 28/C. § (5) bekezdésének b) pontjába ütközne, azaz hatályos nemzetközi szerződésből eredő kötelezettséget érintene. Erre tekintettel kéri az OVB határozatának megsemmisítését, és azt, hogy az Alkotmánybíróság az OVB-t utasítsa új eljárásra.

II.

Az Alkotmánybíróság határozatának meghozatalánál a következő jogszabályokat vette alapul:

1. Az Alkotmány rendelkezései:

„28/B. § (1) Országos népszavazás és népi kezdeményezés tárgya az Országgyűlés hatáskörébe tartozó kérdés lehet.”

„28/C. § (5) Nem lehet országos népszavazást tartani:

b) hatályos nemzetközi szerződésből eredő kötelezettségekről, illetve az e kötelezettségeket tartalmazó törvények tartalmáról,”

2. Az országos népszavazásról és népi kezdeményezésről szóló 1998. évi III. törvény (a továbbiakban: Nsztv.) rendelkezései:

„2. § Az aláírásgyűjtő ívek mintapéldányát az aláírásgyűjtés megkezdése előtt – hitelesítés céljából – be kell nyújtani az Országos Választási Bizottsághoz.”

„13. § (1) A népszavazásra feltett konkrét kérdést úgy kell megfogalmazni, hogy arra egyértelműen lehessen válaszolni.”

„18. § Az Országos Választási Bizottság akkor tagadja meg az aláírásgyűjtő ív hitelesítését, ha

a) a kérdés nem tartozik az Országgyűlés hatáskörébe,

b) a kérdés megfogalmazása nem felel meg a törvényben foglalt követelményeknek,

c) az aláírásgyűjtő ív nem felel meg a választási eljárásról szóló törvényben foglalt követelményeknek.”

3. A Ve.-nek az országos népi kezdeményezésre irányuló aláírásgyűjtő ív hitelesítésére vonatkozó szabályai:

„117. § (1) Az Országos Választási Bizottság a jogszabályi feltételeknek megfelelő aláírásgyűjtő ívet, illetőleg kérdést a benyújtástól számított harminc napon belül hitelesíti.”

„130. § (1) Az Országos Választási Bizottságnak az aláírásgyűjtő ív, illetőleg a konkrét kérdés hitelesítésével kapcsolatos döntése elleni kifogást a határozat közzétételét követő tizenöt napon belül lehet – az Alkotmánybírósághoz címezve – az Országos Választási Bizottsághoz benyújtani.

[...]

(3) Az Alkotmánybíróság a kifogást soron kívül bírálja el. Az Alkotmánybíróság az Országos Választási Bizottság, illetőleg az Országgyűlés határozatát helybenhagyja, vagy azt megsemmisíti, és az Országos Választási Bizottságot, illetőleg az Országgyűlést új eljárásra utasítja.”

III.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. §-ának h) pontja szerint az Alkotmánybíróság olyan ügyekben is eljár, amelyeket törvény a hatáskörébe utal. Így az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik a Ve. 130. §-a szerint az OVB határozatával szemben benyújtott kifogás elbírálása. A Ve.-ben meghatározott kifogás jogorvoslatnak minősül, és ennek megfelelően jár el ezekben az ügyekben az Alkotmánybíróság. Az állandó gyakorlat szerint azonban az Alkotmánybíróság jogállásával és rendeltetésével összhangban látja el a feladatát azokban az ügyekben is, amelyekben hatáskörét nem közvetlenül az Abtv., hanem más törvény határozza

meg [1220/H/1992. AB határozat, ABH 1992, 630, 631.; 25/1999. (VII. 7.) AB határozat, ABH 1999, 251, 256.].

Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben – az eljárás jogorvoslati természetének megfelelően – azt vizsgálta, hogy az OVB helyesen döntött-e az aláírásgyűjtő ív megtagadásáról.

Az Alkotmánybíróság közelmúltban hozott határozatában rögzítette: „Ha az OVB valamely ok miatt megállapította a hitelesítés feltételeinek hiányát, és ez alapján megtagadta az aláírásgyűjtő ív hitelesítését, nem tekinthető törvénytörtetőnek a határozat amiatt, mert a hitelesítés további feltételeinek fennállását nem vizsgálta.” [16/2006. (V. 15.) AB határozat, MK 2006, 4458, 4460.] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az OVB az Alkotmánynak és az irányadó törvényeknek megfelelően járt el akkor, amikor nem vizsgálta az aláírásgyűjtő íven feltett kérdés és a hatályos nemzetközi szerződésekből eredő kötelezettségek viszonyát, mivel e tartalmi vizsgálatot az eljárás során megelőzi a hitelesítésre benyújtott ív formai szempontok szerint történő vizsgálata. Az OVB az aláírásgyűjtő ív hitelesítését a határozatának indoklásában megjelölt indokok szerinti formai okokból indokoltan tagadta meg, mivel az aláírásgyűjtő ív nem felelt meg a jogszabályban meghatározott formai követelményeknek.

A fentiek alapján az Alkotmánybíróság a 39/2005. (XII. 1.) OVB határozatot helybenhagyta.

Az OVB határozata a Magyar Közlönyben megjelent. Erre tekintettel rendelte el az Alkotmánybíróság az OVB határozata ellen benyújtott kifogás tárgyában hozott határozatának a Magyar Közlönyben való közzétételét.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Bagi István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kukorelli István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 1148/H/2005.

**Az Alkotmánybíróság
24/2006. (VI. 15.) AB
határozata**

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság az Országos Választási Bizottságnak az országos népszavazás kitűzésére irányuló kezdeményezés aláírásgyűjtő ívének és az azon szereplő kérdésnek a hitelesítése tárgyában hozott határozata ellen benyújtott kifogás alapján meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság az Országos Választási Bizottság 43/2005. (XII. 1.) OVB határozatát megsemmisíti és az Országos Választási Bizottságot új eljárásra utasítja.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

1. A Magyarországi Kisebbségek Pártja országos népszavazási kezdeményezés aláírásgyűjtő ívének mintapéldányát nyújtotta be hitelesítés céljából az Országos Választási Bizottsághoz (a továbbiakban: OVB). Az aláírásgyűjtő íven a következő kérdés szerepelt:

„Egyetért-e Ön azzal, hogy a Magyar Köztársaságban a büntető ügyekben eljáró első fokú bíróságok ítéletüket megelőzően a vádlott kérésére a bűnösség vagy ártatlanság kérdésében hat természetes személyből álló esküdtszék döntését kikérje, amely döntés kötelező az ítélező bíróra?”

Az OVB úgy ítélte meg, hogy a népszavazási kezdeményezésben szereplő kérdés alapján nem állapítható meg egyértelműen, hogy az Országgyűlésre milyen tartalmú jogalkotási kötelezettség hárul. Ezért az OVB a 43/2005. (XII. 1.) OVB határozatával megtagadta az aláírásgyűjtő ív mintapéldányának hitelesítését.

A kezdeményező a törvényes határidőn belül kifogást nyújtott be az Alkotmánybírósághoz az OVB határozatával szemben. Álláspontja szerint a hitelesítést megtagadó határozat ellentétes a népszuverenitás és a népfelség elvével, ezért indítványozta, hogy az Alkotmánybíróság kötelezze új eljárás lefolytatására az OVB-t.

2. Alkotmánybíróság a kifogást a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény (a továbbiakban: Ve.) és az országos népszavazásról és népi kezdeményezésről szóló 1998. évi III. törvény (a továbbiakban: Nsztv.) alábbi rendelkezései alapján vizsgálta meg:

Nsztv.:

„10. § Az Országos Választási Bizottság megtagadja az aláírásgyűjtő ív hitelesítését, ha

- a) a kérdés nem tartozik az Országgyűlés hatáskörébe,
- b) a kérdésben nem lehet országos népszavazást tartani,
- c) a kérdés megfogalmazása nem felel meg a törvényben foglalt követelményeknek,
- d) az aláírásgyűjtő ív nem felel meg a választási eljárásról szóló törvényben foglalt követelményeknek.”

„13. § (1) A népszavazásra feltett konkrét kérdést úgy kell megfogalmazni, hogy arra egyértelműen lehessen válaszolni.”

Ve.:

„130. § (1) Az Országos Választási Bizottságnak az aláírásgyűjtő ív, illetőleg a konkrét kérdés hitelesítésével kapcsolatos döntése elleni kifogást a határozat közzétételét követő tizenöt napon belül lehet – az Alkotmánybírósághoz címezve – az Országos Választási Bizottsághoz benyújtani. [...]

(3) Az Alkotmánybíróság a kifogást soron kívül bírálja el. Az Alkotmánybíróság az Országos Választási Bizottság, illetőleg az Országgyűlés határozatát helyben hagyja, vagy azt megsemmisíti, és az Országos Választási Bizottságot, illetőleg az Országgyűlést új eljárásra utasítja.”

3. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben irányadó hatáskörét az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 1. § h) pontjában foglaltaknak megfelelően a Ve. 130. §-a határozza meg.

Az Alkotmánybíróságnak a kifogás alapján lefolytatott eljárása jogorvoslati eljárás, melynek során az Alkotmánybíróság – alkotmányos jogállásával és rendeltetésével összhangban – azt vizsgálja, hogy a beérkezett kifogás megfelel-e a Ve.-ben, valamint az Nsztv.-ben foglalt feltételeknek, továbbá, hogy az OVB az aláírásgyűjtő ív hitelesítési eljárásában az Alkotmánynak és az irányadó törvényeknek megfelelően járt-e el.

4.1. A vizsgált OVB határozat indokolása szerint az aláírásgyűjtő ív mintapéldányán szereplő kérdés alapján nem állapítható meg egyértelműen, hogy az Országgyűlésre milyen tartalmú jogalkotási kötelezettség hárul, ezért a kérdés ellentétes az Nsztv. 13. § (1) bekezdésével.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a népszavazáshoz való jog alanyi jogi jellegéből következően a népszavazásra szánt kérdés egyértelműségének megítélésakor az Alkotmánybíróságnak e jogorvoslati eljárás során megkövetelhetően kell értelmeznie a hatáskörét. Az egyértelműség követelményének vizsgálata ebben az összefüggésben azt jelenti, hogy a népszavazásra szánt kérdés egyértelműen megválaszolható-e, azaz a kérdésre „igen”-nel vagy „nem”-mel egyértelműen lehet-e felelni (választópolgári egyértelműség), és a népszavazás eredménye alapján az Országgyűlés meg tudja állapítani, hogy terheli-e jogalkotási kötelezettség (jogalkotói egyértelműség). [Előszőr: 52/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 399, 402–404.]

4.2. Az OVB a jogalkotói egyértelműség hiánya miatt tagadta meg az aláírásgyűjtő ív mintapéldányának hitelesítését. Az Alkotmánybíróság eljárása során észlelte, hogy az aláírásgyűjtő ív mintapéldányán szereplő kérdésben nyelvtani hiba található. Az összetett mondat egyik részében a többes számú alanyhoz („bíróságok”) egyes számú állítmány („kikérje”) kapcsolódik. Ezért az Alkotmánybíróságnak először a választópolgári egyértelműség kérdésében kellett állást foglalnia.

Az Alkotmánybíróság eddig a normakontrollra irányuló eljárásokban szembesült a nyelvtani, helyesírási hibák kérdésével. Az Alkotmánybíróság úgy foglalt állást, hogy nem feladata az „elíráson alapuló nyelvtani hibák”, a „megfogalmazás nyelvtani és stílusi helyességének megítélése”. [56/1992. (XI. 4.) AB határozat, ABH 1992, 401, 404.; 682/B/1993. AB határozat, ABH 1994, 764, 767.] A normavilágosság és a népszavazásra szánt kérdések egyértelműségének vizsgálata nem azonos. Ugyanakkor abban megegyeznek, hogy az Alkotmánybíróság nem vizsgálja az elíráson alapuló nyelvtani hibákat, amennyiben azok egyéb, lényeges okból nem aggályosak. (Például értelemzavaró nyelvtani hiba a népszavazási kérdésben, alkalmazhatatlan vagy tartalmi okból alkotmányellenes norma.) Vagyis a népszavazási kérdések vizsgálatakor nem önmagában a nyelvtani, helyesírási hibáknak van jelentősége, hanem annak, hogy a kérdésben értelemzavaró hiba van-e.

Az Alkotmánybíróság jelen esetben úgy ítélte meg, hogy az elírás nem értelemzavaró. A kérdés – az egyes vagy többes szám használatától függetlenül – egyértelműen arra irányul, hogy büntető ügyekben, első fokon, a bűnösség kérdésében hatfős esküdtszék döntsön, s ez a döntés legyen kötelező a bíróságra. A választópolgárok a kérdésre egyértelműen tudnak „igen”-nel vagy „nem”-mel felelni.

A választópolgári egyértelműség körében vizsgálja az Alkotmánybíróság azt is, hogy az aláírásgyűjtő ív mintapéldányán szereplő kérdés nem áll-e több, különálló kérdésből. Az először az 52/2001. (XI. 29.) AB határozatban megfogalmazott követelmények szerint: „Önmagában az, hogy az aláírásgyűjtő íven szereplő kérdés több tagmondatból áll, nem sérti az Nsztv. 13. § (1) bekezdésében foglalt egyértelműség követelményét. Ha azonban a kérdés több olyan alkérdésből áll, amelyek ellentmondanak egymásnak, amelyek egymáshoz való viszonya nem egyértelmű, vagy amelyek nem következnek egymásból, illetve amelyek tartalmilag egymáshoz nem kapcsolódnak, nemcsak az Nsztv. 13. § (1) bekezdése sérül, hanem csorbul az Alkotmány 2. § (2) bekezdésén alapuló népszavazáshoz való jog is.” (ABH 2001, 399, 405.)

Mivel jelen esetben a kérdés elemei egymással tartalmi kapcsolatban állnak, és nem mondanak ellent egymásnak, az Alkotmánybíróság e tekintetben sem állapította meg azt, hogy a kérdés ellentétes az Nsztv. 13. § (1) bekezdésével.

4.3. A jogalkotói egyértelműség vizsgálatakor az Alkotmánybíróság tekintettel van a hatalommegosztás elvére, amelyből következik, hogy „az Alkotmánybíróság nem tanácsadója az Országgyűlésnek, hanem bírja az Országgyűlés törvényalkotó munkája eredményének.” [Először: 16/1991. (IV. 20.) AB határozat, ABH 1991, 58, 59–60.] Ezért az Alkotmánybíróság nem értelmezheti előzetesen a népszavazási kérdést abból a célból, hogy később az Országgyűlés azzal megegyező tartalmú törvényt fogadjon el.

Az eredményes népszavazást követő törvényalkotás az Országgyűlés hatásköre. A jogszabályok értelemszerűen nem támasztanak olyan követelményt a népszavazás kezdeményezőivel szemben, hogy pontos normaszöveget fogalmazzanak meg az aláírásgyűjtő ív mintapéldányán. Ezért magától értetődik, hogy a népszavazáson eldöntött kérdésekben az Országgyűlés többféle tartalmú normaszöveggel is eleget tehet a népszavazási akaratnak. Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlata szerint az Országgyűlésnek az Alkotmány által meghatározott kereteket és a népszavazáson megnyilvánult választópolgári akaratot egyaránt figyelembe véve kell döntenie jogalkotási kötelezettségéről. Az Országgyűlés feladata a népszavazási kérdés és a hatályos jogrend fogalmi készletének összehangolása is. Ha egy népszavazási kérdés alapján alkotmányos és alkotmányellenes tartalmú jogszabály is alkotható, a jogalkotó köteles tartózkodni alkotmányellenes jogszabály megalkotásától. [15/2003. (IV. 18.) AB határozat, ABH 2003 I., 208, 213.]

Mindezeket alapul véve az Alkotmánybíróság jelen esetben úgy foglalt állást, hogy a kérdés megfelel az egyértelműség követelményének. Véleménynyilvánító népszavazás esetén a jogalkotó az aláírásgyűjtő ív mintapéldányán lévő kérdés alapján egyértelműen meg tudná ítélni a választópolgárok nem kötelező erejű állásfoglalását. Amennyiben ügydöntő népszavazásra kerülne sor, a jogalkotó – a hatályos törvények figyelembevételével – egyértelműen meg tudná ítélni a választópolgárok jogalkotási akaratát, és el tudná döntenie, hogy a választópolgári akarat érvényre juttatása érdekében mely törvényeket és milyen keretek között szükséges módosítani.

4.4. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság a 43/2005. (XII. 1.) OVB határozatot – a Ve. 130. § (3) bekezdésének megfelelően – megsemmisítette és a testületet új eljárás lefolytatására utasította. Az OVB határozata által nem érintett kérdésekben az Alkotmánybíróság jelen ügyben nem foglalt állást.

Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy az Nsztv. és a Ve. nem rendelkezik az elírást tartalmazó aláírásgyűjtő ív mintapéldányának kijavításáról. Ezért az OVB nem hitelesítheti a kérdést úgy, hogy kijavítja az elírást. Annak azonban nincs akadálya, hogy maga a kezdeményező – saját vagy az OVB észlelése nyomán – a kérdés hitelesítése előtt kijavítsa a hibát.

Az Alkotmánybíróság, figyelemmel az OVB határozat Magyar Közlönyben való megjelenésére, elrendelte e határozatának a Magyar Közlönyben való közzétételét.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Bagi István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kukorelli István s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 329/H/2006.

Az Alkotmánybíróság 25/2006. (VI. 15.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára, továbbá mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló indítvány tárgyában meghozta az alábbi

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja: az Alkotmány 13. § (1) bekezdésében biztosított, a tulajdonhoz való jogot sértő, mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenes helyzet keletkezett annak következtében, hogy az Országgyűlés a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény 85. §-ában írt, kényszerbérlettel terhelt lakások esetében a tulajdonjog védelmét biztosító garanciális rendelkezéseket nem teljes körűen állapította meg.

Az Alkotmánybíróság felhívja az Országgyűlést, hogy szabályozási feladatának 2007. június 30. napjáig tegyen eleget.

2. Az Alkotmánybíróság a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabá-

lyokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény 85. § (3) bekezdése alkotmányellenességének utólagos megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

3. Az Alkotmánybíróság a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályairól szóló 1993. évi LXXVIII. törvény módosításáról szóló 1997. évi LVII. törvény 3. § (2) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az Alkotmánybírósághoz két indítvány érkezett. Az egyik indítványozó szerint a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Lt.) 85. § (1) és (3) bekezdésének az 1997. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Ltm.) 1. §-ával módosított, illetőleg beiktatott rendelkezései alkotmányellenesek, mert ellentétben állnak az Alkotmánynak a tulajdonhoz való jogot biztosító 13. §-ával.

Az indítványozó ezen kívül általában alkotmányellenesnek látta a magántulajdonú lakások kényszerbérleti jogviszonya után a tulajdonosnak járó kártalanítás szabályozását. Kifejtette: „mivel ezekre a károkra nem hozott kártalanítási szabályokat, mulasztásos alkotmánysejtést követett el az Országgyűlés az 1997. évi LVII. törvény 1. § megalkotásával.” Álláspontja szerint az Alkotmány 1989. október 23-i hatállyal történt módosítását követően a törvényhozó megkésve rendelkezett a kényszerbérlet útján igénybe vett magántulajdonú lakóingatlanok tulajdonosainak járó kártalanításról, továbbá a kártalanítás nem teljes körű; egyrészt a törvényhozó azt csak 1997. december 31-ét követően írta elő, másrészt nem az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében meghatározott teljes, feltétlen és azonnali kártalanításról rendelkezett.

A másik indítványozó – módosított indítványában – előadta, hogy kérelemmel fordult az önkormányzathoz a kényszerbérlet elhelyezése iránt, ezt azonban az önkormányzat elutasította, mert az indítványozó 1997. június 30. után, 1999. októberében nyújtotta be. Az indítványozó a határozatot bíróság előtt megtámadta, amely a keresetét elutasította. Ezért utólagos normakontroll keretében az Ltm. 3. § (2) bekezdése alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a tulajdon alkotmányos védelmének elvébe ütközik a cserelakás biztosítására itt megállapított határidő, mert ezzel a jogalkotó „az önhibájukon kívül jogvesztő határ-

időn túl tulajdonosokká vált állampolgárok” részéről „a tulajdonjog érvényesíthetőségét” megakadályozza.

Az Alkotmánybíróság az indítványokat egyesítette és egy eljárás keretében bírálta el.

II.

1. Az Alkotmány hivatkozott rendelkezései az alábbiak:

„8. § (2) A Magyar Köztársaságban az alapvető jogokra és köteleességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban nem korlátozhatja.”

„13. § (1) A Magyar Köztársaság biztosítja a tulajdonhoz való jogot.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben szabályozott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

2. Az Lt. 85. §-ának rendelkezése a törvény hatálybalépésekor, 1994. január 1-jén a következő volt:

„(1) A lakás fekvése szerint illetékes önkormányzat köteles 1996. december 31-ig a kényszerbérlet részére önkormányzati cserelakás bérbeadását felajánlani.

(2) Ha az önkormányzat a lakás bérbeadását a kényszerbérletnek felajánlotta, a bérbeadó a bérleti szerződést a következő hónap utolsó napjára felmondhatja.”

Az Ltm. 1. § 1997. június 30-ával az Lt. 85. § (1) bekezdését módosította és új (3) bekezdést iktatott be, így az Lt. hatályos 85. §-a szakasza az alábbi:

„85. § (1) A lakás fekvése szerint illetékes önkormányzat köteles 1998. december 31-ig a kényszerbérlet részére önkormányzati cserelakás bérbeadását felajánlani.

(2) Ha az önkormányzat a lakás bérbeadását a kényszerbérletnek felajánlotta, a bérbeadó a bérleti szerződést a következő hónap utolsó napjára felmondhatja.

(3) Ha az önkormányzat 1997. december 31-ig másik megfelelő cserelakást nem ajánlott fel, úgy köteles az e lakásra a 34. § (1) bekezdése alapján megállapítható lakbér és bérbeadó által közölt lakbér különbözetét a bérbeadónak megtéríteni. Amennyiben az önkormányzat a bérbeadó által közölt lakbérkülönbözet összegét nem fogadja el, úgy annak megállapítását – a 6. § (2) bekezdése alapján történő lakbérmegállapítás keretében – a bíróságtól kérheti.”

Az Ltm. 3. § (2) bekezdése szerint:

„Az önkormányzatnak az 1993. évi LXXVIII. törvény 85. §-ának (1) bekezdés szerinti felajánlási kötelezettsége az e törvény hatálybalépésének napjáig benyújtott és még el nem bírált kényszerbérletek esetében áll fenn.”

III.

Az indítványok részben megalapozottak, az alábbiak szerint:

1. A tulajdonhoz való jog az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatának megfelelően alapvető jog, az Alkotmány a tulajdonjogot, mint az egyéni cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapját részesíti védelemben. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét: függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. Az alkotmányossági kérdés az, hogy milyen esetekben kell a tulajdonosnak a közhatalmi korlátozást minden ellenszolgáltatás nélkül eltűrnie, illetve mikor tarthat igényt kártalanításra. Így az állami beavatkozás alkotmányossága megítélésének súlypontja, az alkotmánybírósági értékelés voltaképpen tere a cél és eszköz, a közérdek és a tulajdonkorlátozás alkotmányosságának megítélése lett. Az Alkotmány 13. § (2) bekezdése szerint a tulajdonkorlátozáshoz elég a „közérdek”. Ennek megítélése nem alkotmányossági kérdés, hanem a jogalkotó feladata. Az Alkotmánybíróság csak a közérdekre hivatkozás indokoltságát, továbbá azt vizsgálja, hogy a „közérdekű” korlátozás az elérni kívánt célhoz képest arányos-e. A tulajdon közjogi megterhelése az alapjogvédelem területén vagy a közhatalmi beavatkozás alkotmányellenességének kimondásához és így az alapul fekvő jogszabály megsemmisítéséhez vezet, vagy a teherviselés alkotmányosságának elismeréséhez, és legfeljebb az állaggarancia értékgaranciával való helyettesítéséhez. Ez utóbbinak az Alkotmányban kifejezetten szabályozott szélső esete a 13. § (2) bekezdésben szabályozott kisajátítás, de az értékgarancia belépésének más esetei is lehetségesek. [7/1991. (II. 28.) AB határozat, ABH 1991, 22.; 64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 373.; 47/1997. (IX. 19.) AB határozat, ABH 1997, 311.]

2. A lakás céljára szolgáló ingatlan a tulajdonjog speciális tárgya. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a lakás (lakóingatlan) tulajdon szociális jellege – más ingatlan tulajdontól eltérő módon – lényeges szempontnak minősül a tulajdoni korlátozás megítélésekor. Az Alkotmánybíróság 64/1993. (XII. 22.) AB határozatában az önkormányzatok tulajdonába adott bérlakások esetében a következőkre mutatott rá:

„A törvényhozó viszonylag nagy szabadsággal szabályozhatja a lakásgazdálkodással összefüggő kérdéseket. A lakáspolitikai megállapítása, a lakáshoz jutás, a lakásbérlet feltételeinek megállapítása a jogalkotó köteleossége és hatásköre. Alapvető szociális kérdés a lakástulajdon és lakásbérlet feltételeinek szabályozása is. Ennek során tekintetbe veendő, hogy a bérlet számára a bérlakás lényegében ugyanazt a funkciót látja el, mint a lakástulajdon; s ennek megfelelően a bérletnek a bérlet biztos és tartós fennállásához fűződő érdeke adott esetben alkotmányos tulajdonvédelemben részesülő vagyoni jognak minősülhet.” (ABH 1993, 369.)

A kényszerbérleti jogviszony intézménye a második világháborút követő általános lakáshiány körülményei között keletkezett. Az Alkotmánybíróság 57/1994. (XI. 17.) AB határozatában az Lt.-nek a kényszerbérlettel

kapcsolatos egyes rendelkezéseit vizsgálva megállapította, hogy az ilyen bérletek esetén a tulajdonos évtizedekig csak a tanácsi bérlakásokéval azonos mértékű, alacsony lakbér megfizetését kérhette, amelyből képtelen volt finanszírozni az épület fenntartásával összefüggő kiadásait. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a jogalkotónak az a törekvése, hogy a lakásprivatizációból származó bevételét az idézett rendelkezéseknek megfelelően kényszerbérletnek minősülő lakásbérletek felszámolására is felhasználja, az elmúlt társadalmi rendszerben okozott sérelmek orvoslására irányuló törvényi szabályozások sorába illeszkedik. (ABH 1994, 316.)

A jogalkotó Lt. 85. § (1) bekezdésének eredeti rendelkezésével valamennyi kényszerbérlet részére 1996. december 31-ig más elhelyezés biztosítását – önkormányzati lakás felajánlását – írta elő. Ennek alapján a tulajdonosok kisebb részének tulajdonjoga teljes terjedelmét visszanyerte, míg másik részük bizonytalan helyzetbe került. Az Ltm. törvényjavaslatához fűzött indokolás szerint országosan a helyi önkormányzatok részére az Lt. 85. §-ában meghatározott feladat csupán 25–30%-ban teljesült.

Az Ltm. által bevezetett módosítás az Lt. által az önkormányzatok számára meghatározott kötelezettség teljesítésének határidejét 1998. december 31. napjában határozta meg, s egyúttal az 1997. december 31. napjáig nem rendezett kényszerbérletek tekintetében bevezette a lakbér-kompenzációt. Ezen túlmenően a kényszerbérlettel terhelt ingatlanok tulajdonosai részére is igényérvényesítési határidőt állapított meg, amely szerint az önkormányzat elhelyezési kötelezettsége az Ltm. hatálybalépése napjáig, azaz 1997. június 30. napjáig benyújtott és még el nem bírált kényszerbérletek esetében áll fenn.

3. Az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy önmagában a kényszerbérletek megszüntetésére az önkormányzatok számára adott teljesítési határidő elhalasztása sem a tulajdonosok, sem a bérlettek tekintetében nem okozott olyan tulajdoni sérelmet, avagy jogbizonytalanságot, amely az alkotmányellenesség szintjét elérte volna.

Az Ltm. által bevezetett lakbér-kompenzáció az önkormányzatok számára adott teljesítései határidő meghosszabbításával együtt történt, így alkotmányossági elbírálásakor a fent leírt megállapítások is irányadók. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az Lt. 85. § (3) bekezdésében foglalt lakbér-kompenzáció tulajdoni korlátozást nem jelent, bevezetése a kényszerbérlettel terhelt ingatlanok tulajdonosai számára a hasznosítás során elszenvedett korlátozás megszüntetését jelenti. Ennek megfelelően az Lt. 85. § (3) bekezdése az Alkotmány 13. §-a által megkövetelt tulajdoni védelmet valósítja meg.

A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Lt. 85. § (1) és (3) bekezdéseinek megsemmisítésére irányuló indítványt elutasította.

4. Az Alkotmányból nem vezethető le a kényszerbérlettel terhelt lakások tulajdonosai számára az Alkotmány

13. § (2) bekezdésében írt azonnali, feltétlen és teljes kártalanítás teljesítésének követelménye.

Az Alkotmánybíróságnak a tulajdonjog alkotmányos védelmével kapcsolatos határozatai körében eltérő egyfelől a tulajdon elvonása, másfelől pedig a tulajdonjog korlátozása tekintetében kialakult gyakorlata. Az Alkotmány 13. § (2) bekezdése a kisajátításra vonatkozik, és csak olyan jogintézményekre alkalmazható, amelyeknél a tulajdon elvonása magával az egyedi hatósági akttal, vagy a törvény rendelkezésével bekövetkezik. Ilyen törvényi tulajdonelvonás például az államosítás. [16/1991. (IV. 20.) AB határozat, ABH 1991, 58.] Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a tulajdonjog alkotmányos alapjogként részesül védelemben, de nem korlátozhatatlan. Az Alkotmány a 13. § (2) bekezdésében a tulajdonjog korlátozásának lehetőségét maga is deklarálja. A korlátozás alkotmányosan elfogadható indoka a közérdek. A kényszerbérlet jogintézményének bevezetésekor a közérdek a háborús viszonyok között kialakult általános lakáshiány enyhítésében, a lakásszükséglet – adott körülmények között lehetséges – legszélesebb körű kielégítésében mutatkozott meg.

Az Alkotmánybíróság több határozatában is felhívta a figyelmet e feladat közérdekű voltára, amelyek szerint a tulajdon tárgyának közösségi rendeltetése, közszolgáltatásra szánt használata, közcélú hasznossága alapja és alkotmányosan igazolható indoka lehet a közhatalmi beavatkozásnak, a tulajdonjog – a tulajdon funkciója szerinti – korlátozásának. A közcélú felhasználás, a hiánygazdálkodás, vagy más, a korlátozást elkerülhetetlenné tevő szempont a tulajdonjog korlátozásának alkotmányos indoka lehet, ha a korlátozás megfelel az arányosság követelményének is. [13/1990. (VI. 18.) AB határozat, ABH 1990, 54.; 29/1993. (V. 4.) AB határozat, ABH 1993, 227.; 57/1994. (XI. 17.) AB határozat, ABH 1994, 316.]

A kényszerbérlet a tulajdonjog sajátos korlátozása. A kényszerbérlettel terhelt ingatlanok esetében nem „államosítással”, avagy a kisajátítással megvalósuló tulajdon elvonás történt, hanem a tulajdoni részjogosítványok gyakorolhatóságának jelentős korlátozása. A tulajdon azonban nem veszítette el a funkcióját, a tulajdonos megtartotta azt, tulajdonjogának fennállta később megnyitotta az utat ahhoz, hogy a tulajdonjog gyakorlásának terjedelmét a törvényhozó az alkotmányos követelmények szerint bővítse. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint súlyos tulajdonjogi korlátozás történt, de nem olyan tulajdon elvonás, amely a kisajátítással esnék egy tekintet alá, így az Alkotmányból nem vezethető le a törvényhozónak az a kötelezettsége, hogy a kényszerbérletek esetében a tulajdonosoknak teljes, feltétlen és azonnali kártalanítást nyújtson. A kényszerbérlettel terhelt ingatlanok tulajdonosainak kártalanítása tekintetében a törvényhozónak több alkotmányos módozat választására is lehetősége adódik.

Az Alkotmánybíróság a fenti indokok alapján elutasította a mulasztásban megnyilvánuló alkotmány sértés megállapítására irányuló indítványt azon részében, amely kifo-

gásolta, hogy a jogalkotó az Alkotmány 1989. évi módosítását követően a kényszerbérleti jogviszonyok szabályozásával késedelembe esett.

5. Másik indítványozó, aki kényszerbérlettel terhelt lakás tulajdonosa, az Alkotmány 13. § (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való alkotmányos jogának korlátozását abban látta, hogy a jogalkotó az Ltm. 3. § (2) bekezdésével a kényszerbérlet megszüntetésére irányuló igény kikényszeríthetőségét határidőhöz kötötte, ő pedig ilyen lakást már a határidő eltelte után örököelve nem érvényesítheti tulajdonjogát.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a kényszerbérlettel az említett lakások esetében a tulajdonjog egyes részjogosítványainak – a használati jog és ezen keresztül közvetve a rendelkezési jog – gyakorolhatósága korlátozást szenvedett. Az örökre csak az örökagyó által reá hagyott tulajdon marad, a hagyaték és annak részét képező tulajdonjog az elhalálozás időpontjában fennálló jogosultságokkal és kötelezettségekkel – egyebek közt a korlátozásokkal – együtt száll át, e szabály a korlátozás alkotmányosságának kérdésétől független.

Tekintettel arra, hogy az indítványozó tulajdonjogát a támadott rendelkezés által alkalmazott korlátozás nem érinti, ezért e kérdés tekintetében alkotmányos összefüggés hiányában az Ltm. 3. § (2) bekezdésének megsemmisítésére irányuló indítványt az Alkotmánybíróság elutasította.

6. Az Alkotmánybíróság a mulasztásban megnyilvánuló alkotmány sértés megállapítására irányuló indítványt részben megalapozottnak találta.

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogalkotói mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség erre irányuló, konkrét jogszabályi felhatalmazáson alapuló jogalkotói kötelezettség nélkül is közvetlenül levezethető az Alkotmányból, ha valamely alkotmányos alapjog érvényesülése vagy biztosítása ezt feltétlenül, kényszerítően megköveteli. Mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet kell tehát akkor is megállapítani, ha az alapjogok érvényesüléséhez szükséges jogszabályi garanciák hiányoznak. A jogalkotói mulasztásnak és az alkotmányellenes helyzetnek együttesen kell fennállnia. Mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint akkor is megállapítható, ha a jogalkotó nem megfelelő tartalommal szabályozott és ezáltal alkotmányellenes helyzet állt elő. [15/1998. (V. 8.) AB határozat, ABH 1998, 132.; 35/1999. (XI. 26.) AB határozat, ABH 1999, 310.; 1/2004. (II. 12.) AB határozat, ABH 2004, 35.]

Mindezek alapján az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy kényszerbérletek megszüntetésére irányuló jogi szabályozás hiányosságai nem eredményeznek-e az Alkotmány 13. §-ával ellentétes helyzetet.

Korábbi eljárásában az Alkotmánybíróság a bányatelek területén fekvő ingatlanok tulajdonosainak jogi hely-

zetét vizsgálva azt állapította meg; az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében szabályozott jogállamiságból folyó jogbiztonságot, valamint az Alkotmány 13. § (1) bekezdését sértő mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenes helyzet keletkezett annak következtében, hogy az Országgyűlés a bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvényben nem teljes körűen állapította meg a bányatelek területén fekvő ingatlanok tulajdonosai tulajdonhoz való jogának védelmét szolgáló, a tulajdonkorlátozás arányosságát biztosító garanciális rendelkezéseket. Az Alkotmánybíróság szerint a szabályozás alkotmányellenessége abban áll, hogy bár azonos szabályozás korlátozta a bányatelek területére eső ingatlanok tulajdonosainak tulajdonjogát, a korlátozás hatását tekintve eltérően – a tulajdonosok egyes csoportjaira nézve a bányaművelés jellegétől függően másként – jelentkezett. [1/2004. (II. 12.) AB határozat, ABH 2004, 35.]

Az Lt. támadott rendelkezései a kényszerbérlettel terhelt ingatlanok tulajdonosai részére biztosított igények tekintetében jelentősen módosultak. Az Ltm. elfogadásával az eredeti törvényhozói szándék módosult; az Lt. eredeti célja valamennyi lakás teljes értéknek helyreállítása volt a meghatározott határidőn belül. Az Ltm. által bevezetett módosítást követően ez a cél csak azon lakásokra terjedt ki, amelyek tulajdonosai 1997. június 30-ig bejelentették a kényszerbérlet elhelyezésére irányuló igényüket. Ha a cserelakás felajánlása nem történt meg, az Ltm. (1997. december 31. napját követően) az önkormányzatot a lakbér különbözet megfizetésére kötelezte, ám a további értékcsökkenés megtérítése nélkül.

Az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy önmagukban sem az Lt., sem az Ltm. idevágó rendelkezései nem tekinthetők alkotmányellenesnek. Ugyanakkor a lakások csökkent értékének fennmaradásával járó vagyoni sérelmet a szabályozás nem orvosolta, holott arra többféle mód is lett volna. Az Ltm. által a szabad forgalmi viszonyoknak megfelelő összegű lakbér megállapítása – noha jelentős lépés a tulajdonosok kompenzálása érdekében – nem tekinthető maradéktalan értékkiegyenlítésnek. Az Ltm. a tulajdonos szabad rendelkezési jogát továbbra sem teszi oly módon teljessé, mint a kényszerbérlet távozásának ténye, tekintve, hogy a tulajdoni részjogosítványok teljes terjedelmükben nem gyakorolhatók.

A kényszerbérlettel terhelt lakóingatlan tulajdonosok az Ltm. hatálybalépését követően is bizonytalan helyzetben maradtak, mert a szabályozás hiányosságából következően nem kiszámítható, mennyi idő múlva kerülhet sor a kényszerbérlet megszüntetésére, valamint a tulajdonos továbbra sem dönthetett szabadon az ingatlan használatáról és hasznosításáról. Ebből következően ezen lakóingatlanoknak a forgalmi értéke – lakott állapotban – lényegesen alacsonyabb maradt a kiürített állapotú ingatlanok szabad forgalmi értékéhez képest, így csökkent vagyoni értékük a tulajdonos vagyoni sérelmét okozta.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az Lt. hatályos szabályozása nem elégíti ki az Alkotmány 13. §-ában fog-

lalt tulajdonvédelem követelményeit, ennek megfelelően a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Az Alkotmánybíróság e határozatának a Magyar Közlönyben való közzétételét a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására tekintettel rendelte el.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Bagi István s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kukorelli István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 173/B/1998.

Az Alkotmánybíróság 26/2006. (VI. 15.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az Iszkaszentgyörgy Községi Önkormányzat Képviselő-testületének 16/2005. (XII. 30.) számú, az ivóvíz-szolgáltatás díjának megállapításáról szóló rendelete 2. §-ának a) pontja alkotmányellenes, ezért ezt a rendelkezést 2006. december 31-i hatállyal megsemmisíti.

2. Az Alkotmánybíróság visszautasítja azt az indítványt, hogy kötelezze a DRV Rt.-t a szerzett haszon visszafizetésére.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó azt kérte, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg az Iszkaszentgyörgy Önkormányzat képviselő-testülete által 2000. november 29-i ülésén az ivóvíz-szolgáltatás kéttényezős díj megállapításáról alkotott 20/2000. (XI. 30.) számú rendeletét és semmisítse meg azt, mert a rendeletnek a rendelkezésre állási díjról szóló szabálya ellentétes az Alkotmány 44/A. §-ának (2) bekezdésével. Az indítványozó arra hivatkozott, hogy a helyi önkormányzat az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény (a továbbiakban: Ámt.) 7. §-ának (1) bekezdése alapján jogosult ugyan a vízdíjat meghatározni, de a törvény nem teszi lehetővé a fogyasztás nélkül történő fizetési kötelezettség megállapítását. Az indítványozó egyik beadványában azt is kérte, hogy az Alkotmánybíróság kötelezze „a DRV Rt.-t a törvénytelenül szerzett haszon visszafizetésére”.

Az indítvány beadását követően a támadott rendelet hatályát veszítette, de a hatályos szabály, az Iszkaszentgyörgy Községi Önkormányzat Képviselő-testületének 16/2005. (XII. 30.) számú, az ivóvíz-szolgáltatás díjának megállapításáról szóló rendelete (a továbbiakban: R.) is tartalmazza az indítványozó által kifogásolt rendelkezést. Ezért az Alkotmánybíróság az indítványt érdemben elbírált.

II.

Az indítvány elbírálásánál figyelembe vett jogszabályok:

1. Az Alkotmánynak az indítványban említett rendelkezése:

„44/A. § (2) A helyi képviselőtestület a feladatkörében rendeletet alkothat, amely nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal.”

2. A helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Ötv.) szabálya:

„16. § (1) A képviselő-testület a törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, továbbá törvény felhatalmazása alapján, annak végrehajtására önkormányzati rendeletet alkot.”

3. Az Ámt. szabálya:

„7. § (1) A mellékletben felsorolt termékekre, szolgáltatásokra (a továbbiakban együtt: termék) az ott feltüntetett miniszter, illetve a helyi önkormányzat (a továbbiakban együtt: hatósági ár megállapítója) legmagasabb árat vagy legalacsonyabb árat (a továbbiakban együtt: hatósági ár) állapít meg.”

„8. § (1) A legmagasabb árat – a (2) bekezdésben szabályozott kivétellel – úgy kell megállapítani, hogy a hatéko-

nyan működő vállalkozó ráfordításaira és a működéséhez szükséges nyereségre fedezetet biztosítson, tekintettel az elvonásokra és a támogatásokra is.

[...]

(3) A legalacsonyabb árat úgy kell megállapítani, hogy az legalább a hatékonyan működő vállalkozó ráfordításaira fedezetet biztosítson, tekintettel az elvonásokra és támogatásokra is.”

„9. § (1) A hatósági ár megállapítása történhet tételesen vagy a hatósági ár kiszámítására vonatkozó előírásokkal.

(2) A hatósági árat alkalmazási feltételeivel (pl. a minőség, a határidő, a szállítások ütemezése, a megrendelés nagysága, a teljesítés helye, a fizetési feltételek) együtt kell megállapítani.”

„11. § (1) A hatósági árat, valamint annak alkalmazási feltételeit jogszabályban kell közzétenni. A jogszabályban rendelkezni kell arról, hogy a hatósági ár mikor lép érvénybe; e rendelkezésnek visszamenőleges hatálya nem lehet.”

„Melléklet az 1990. évi LXXXVII. törvényhez

Hatósági áras termékek

I. Legmagasabb ár

[...]

B) Szolgáltatások

[...]

05511

Az önkormányzati tulajdonú víziközműből szolgáltatott ivóvíz díja

települési önkormányzat – fővárosban a Fővárosi Önkormányzat – képviselő-testülete”

4. A vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Vtv.) szabályai:

„13. § (3) A közüzemi tevékenységgel nyújtott szolgáltatásért díjat kell fizetni. A díjfizetés elmulasztása miatt a vízellátást a közüzem korlátozhatja – termelési célú vízfelhasználásnál szüneteltetheti – azonban a létfenntartási ivó- és közegészségügyi, katasztrófa-elhárítási vízigények kielégítéséhez szükséges vizet ebben az esetben is szolgáltatni kell.”

5. Az R. támadott szabálya:

„2. § Az ivóvíz szolgáltatási díjának megállapítása két tényező díj alkalmazásával történik a következők szerint:

a) rendelkezésre állási díj: 275 Ft/hó + 15% áfa vízbekötésenként (fő- és mellékmérőnként)”

III.

Az indítvány megalapozott.

Az Alkotmány 44/A. §-ának (2) bekezdése kimondja, hogy a helyi képviselőtestület a feladatkörében rendeletet alkothat, ez a rendelet azonban nem lehet ellentétes magasabb szintű jogszabállyal. Az Ötv. 16. §-ának (1) bekezdése az Alkotmány szabálya alapján úgy rendelkezik,

hogy a képviselő-testület rendeletalkotási joga a törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, továbbá törvényi felhatalmazásban meghatározott kérdésekre terjed ki.

A Vtv. 13. §-ának (3) bekezdése szerint a közüzemi szolgáltatással nyújtott vízért díjat kell fizetni, az önkormányzati víziközműből szolgáltatott ivóvíz díja azonban nem szabad megállapodástól függ, hanem az Ámt. 7. §-ának (1) bekezdése és mellékletének B) pontjában meghatározott listában szereplő 05511 számú tétel szerint hatóság határozza meg. Ez a hatóság az Ámt. hivatkozott szabályai alapján a helyi önkormányzat. Az Ámt. 11. §-ának (1) bekezdése szerint a hatósági árat jogszabályban kell közzétenni. Az önkormányzati rendelet kibocsátására tehát az Ámt. ad felhatalmazást, de egyúttal megszabja a hatósági ár meghatározásának feltételeit. A 8. § külön a legmagasabb és külön a legalacsonyabb hatósági ár meghatározásának szempontjait úgy állapítja meg, hogy a vállalkozó működésének fedezete biztosított legyen. Sem az Ámt., sem a Vtv. díjra vonatkozó rendelkezése nem tesz azonban említést rendelkezésre állási díj kötelező megfizetéséről, hanem csak a nyújtott szolgáltatás árát említi.

Az Alkotmánybíróság az 1108/H/1995. AB határozatban, valamint a 447/H/1996. AB határozatban úgy foglalt állást, hogy nem ütközik az Ámt. rendelkezéseibe a fizetendő vízdíj több tényező alapján történő meghatározása, de a fogyasztott víz mennyiségére a vízdíj kiszámításánál mindenképpen figyelemmel kell lenni (ABH 1996, 722, 724.; ABH 2001, 1178, 1180.).

A vízdíj meghatározásával foglalkozó egyik határozatában ezzel szemben az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy az Ámt. 8. §-a az önkormányzat számára mérlegelési jogot biztosított a vízdíj összegének megállapítására, de a rendeletalkotásnál szigorúan értelmezte a jogszabályban adott felhatalmazás kereteit [29/1996. (VII. 3.) AB határozat, ABH 1996, 277, 279, 280.]. Azonos alapon áll az Alkotmánybíróságnak az a határozata, amely egy önkormányzat képviselő-testületének olyan rendeletét bírálta el, amely közszolgáltatások nyújtásával kapcsolatban rendelkezésre állási díj fizetését írta elő. Ez a határozat is a jogszabályban adott felhatalmazás kereteinek túllépését és ezért az Alkotmány 44/A. §-ának (2) bekezdése alapján az önkormányzati rendelet alkotmányellenességét állapította meg [27/2003. (V. 30.) AB határozat, ABH 2003, 796, 799.]. A jelen esetben az R. támadott szabálya a fogyasztott víz mennyisége alapján számított díjon felül a fogyasztástól független díjtétel megfizetését is előírja. Ezért az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az R. az Ámt. és a Vtv. vonatkozó rendelkezéseitől eltért.

A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az R. rendelkezésre állási díjat megállapító szabálya alkotmány sértő és ezért ezt a szabályt megsemmisítette.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 43. §-ának (1) bekezdése szerint azt a jogszabályt, amelyet az Alkotmánybíróság

a határozatában megsemmisít, az erről szóló határozatnak a hivatalos közlönyben való közzététele napjától nem lehet alkalmazni. A 43. § (4) bekezdése szerint azonban az Alkotmánybíróság a jogszabály hatályon kívül helyezésének időpontját ettől eltérően is meghatározhatja. A jelen esetben a közösség részére nyújtott szolgáltatás működési feltételeit veszélyeztethetné, ha a vízdíj összegének felülvizsgálatára nem állna rendelkezésre felkészülési idő. Ezért az Alkotmánybíróság a megsemmisítés időpontját a rendelkező rész szerint határozta meg.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 1. §-a pontosan meghatározza. A törvény szerint nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe pénzkövetelések elbírálása. Ezért az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.) 29. §-ának b) pontja alapján visszautasította az indítványozónak azt a kérelmét, hogy az Alkotmánybíróság kötelezze a DRV Rt.-t a szerzett haszon visszafizetésére.

Az Alkotmánybíróság a határozatnak a Magyar Közlönyben való közzétételéről az Abtv. 41. §-a alapján rendelkezett.

Dr. Bagi István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 454/B/2002.

A Kormány határozatai

A Kormány 1060/2006. (VI. 15.) Korm. határozata

a Kormány megalakulásával összefüggő egyes feladatokról

A Kormány a megalakulását követően a működésével kapcsolatos legfontosabb feladatokat – összhangban a Magyar Köztársaság minisztériumainak felsorolásáról szóló 2006. évi LV. törvénnyel – az alábbiak szerint határozza meg:

1. A kormányprogram alapulvételével el kell készíteni a Kormány II. félévi törvényalkotási programját és munkatervét.

Felelős: Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter
a miniszterek bevonásával

Határidő: 2006. június 30.

2. Elő kell készíteni a Kormány ügyrendjének módosítását.

Felelős: Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter
Határidő: 2006. június 23.

3. Előterjesztést kell készíteni a Kormány mellett működő kabinetek létrehozásáról.

Felelős: Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter
Határidő: 2006. június 19.

4. Elő kell készíteni a miniszterek feladat- és hatásköréről szóló kormányrendeleteket.

Felelős: Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter
koordinálásával a miniszterek
Határidő: 2006. július 15.

5. A Kormány felhívja az igazságügyi és rendészeti minisztert, hogy – a feladatkör szerint érintett miniszterekkel egyetértésben – készítsen a Kormány számára előterjesztést a Magyar Köztársaság minisztériumainak felsorolásáról szóló 2006. évi LV. törvény és a központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2006. évi LVII. törvény végrehajtásához szükséges törvénymódosításokról.

Felelős: igazságügyi és rendészeti miniszter
az érintett miniszterek bevonásával
Határidő: 2006. augusztus 15.

6. El kell készíteni és jóváhagyásra a miniszterelnök elé kell terjeszteni a minisztériumok szervezeti és működési szabályzatát, illetve annak módosítását.

Felelős: miniszterek
Határidő: 2006. július 15.

7. A miniszteri feladat- és hatáskörök, valamint a minisztériumok elnevezésének és szervezetének változásával összefüggésben előterjesztést kell benyújtani a szervezeti intézkedésekről, valamint a Magyar Köztársaság minisztériumainak felsorolásáról szóló 2006. évi LV. törvény 3. §-ának (3) bekezdése alapján szükséges előirányzat-átcsoportosításokról.

Felelős: érintett miniszterek
Határidő: 2006. július 15.

8. A Kormány felhívja az érintett minisztereket, hogy az 1053/2006. (V. 26.) Korm. határozattal tisztségükből felmentett kormánybiztosok és kormány megbízottak változatlanul időszzerű feladatai további ellátásának módjára, valamint a feladatokat előíró kormányhatározatok megfelelő módosítására vagy hatályon kívül helyezésére tegyenek javaslatot.

Határidő: 2006. június 23.

9. A 2006. évi tavaszi rendkívüli árvizek által okozott károk miatt szükséges újjáépítéssel összefüggő kormányzati feladatok koordinálásáért felelős kormány megbízott feladatairól, valamint az Újjáépítési Tárcaközi Bizottság létrehozásáról szóló 1041/2006. (IV. 14.) Korm. határozatból adódó koordinációs és újjáépítési feladatokat, valamint az Újjáépítési Tárcaközi Bizottság elnöki teendőit – a Kormány megalakulásának időpontjától kezdődő hatállyal – *dr. Dudás Ferenc*, az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztérium közigazgatási államtitkára látja el.

10. Ez a határozat a közzététele napján lép hatályba; egyidejűleg a tárca nélküli miniszterek feladatkörének kijelöléséről, valamint a Kormány megalakulásával és átalakításával összefüggő egyes feladatokról szóló 1096/2004. (X. 7.) Korm. határozat, továbbá *dr. Dudás Ferenc* újjáépítési kormány megbízottá történő kinevezéséről szóló 1034/2006. (IV. 5.) Korm. határozat a hatályát veszti.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 1061/2006. (VI. 15.) Korm. határozata

az államreform előkészítésével és megvalósításával összefüggő egyes szervezeti és személyi kérdésekről

A kormányprogram meghatározza, hogy az állam működésében, a közszolgáltatások jelentős területein – így különösen az önkormányzati rendszerben, a közigazgatásban, az egészségügyben, az oktatásban és a nyugdíjrendszerben – mélyreható és rendszerszerű átalakításokat, reformokat (a továbbiakban együtt: államreform) kell megvalósítani. E reformok alapvető célja a közszolgáltatások fenntartható finanszírozásának biztosítása, minőségének javítása és hozzáférésük igazságosabbá tétele.

1. A Kormány az államreform egyes lépéseinek összehangolt kidolgozása és végrehajtása érdekében – javaslattevő, véleményező, döntés-előkészítő szervként – Államreform Bizottságot (a továbbiakban: ÁRB) hoz létre.

2. Az ÁRB

- a) elnöke: a miniszterelnök;
- b) alelnöke: a 6. pont szerinti kormánybiztos;
- c) tagjai: a miniszterelnököt helyettesítő miniszter, a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter, a pénzügyminiszter, az igazságügyi és rendészeti miniszter, a Minisz-

terelnöki Hivatal koalíciós koordinációért felelős államtitkára, valamint a miniszterelnök által felkért személyek;

d) állandó meghívottja: a fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos.

3. Az ÁRB ügyrendjét és munkatervét maga állapítja meg. Az ÁRB ülésére a feladatkörében érintett minisztert meg kell hívni.

4. Az ÁRB állást foglal, illetve javaslatot tesz a Kormány számára az államreform céljairól, elveiről és követelményeiről, az egyes területekre vonatkozó reformlépések tervéről (tartalmi kereteiről és ütemezéséről), a terv alapján kidolgozott szabályozási és intézkedési javaslatokról, valamint a végrehajtás menetrendjéről, és gondoskodik a végrehajtás ellenőrzéséről. Gondoskodik az egyes reformlépések, illetőleg a reformfolyamat és a kormányzati munka egészének összehangjáról, a reformlépések társadalmi hatásainak felméréséről, továbbá azok – a kormányzati kommunikáció egészével is – összehangolt kommunikációjáról.

5. A miniszterek a feladatkörükbe tartozó közszolgáltatások körét és az ellátás követelményrendszerét, a finanszírozás módját, intézményrendszerét érintő reform-előterjesztéseiket a 6. pont szerinti kormánybiztossal történő egyeztetést, illetőleg az ÁRB általi megtárgyalást követően nyújtják be a Kormányhoz.

6. A Kormány az államreform előkészítő munkáinak operatív irányítására, az ÁRB munkájának szervezésére 2006. június 12-i hatállyal – kétéves időtartamra – *dr. Draskovics Tibort* kormánybiztossá nevezi ki azzal, hogy megbízatását a központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2006. évi LVII. törvény hatálybalépését követő időszakra is fenntartja. A kormánybiztos tevékenységét a miniszterelnök irányítja.

7. A kormánybiztos

a) javaslatokat tesz az államreform előkészítésével és megvalósításával összefüggésben, illetőleg kezdeményezi ilyen tárgyú előterjesztések és jelentések benyújtását az ÁRB részére;

b) előzetesen véleményezi az ÁRB részére készített előterjesztések és jelentések tervezeteit; ennek során érvenyesíti az ÁRB által meghozott állásfoglalásokból adódó követelményeket;

c) egyes, az államreformhoz kapcsolódó feladatok elvégzésére önállóan vagy az illetékes miniszterekkel együttműködve munkacsoportokat hozhat létre;

d) feladatai körében jogosult a minisztériumoktól, illetve a központi közigazgatási szervektől adatokat, információkat, elemzéseket kérni;

e) a kormányülések állandó meghívottja, meg kell továbbá hívni a Gazdasági Kabinet és a fejlesztéspolitikával foglalkozó kabinet ülésére a feladatkörét érintő előterjesztések megtárgyalásakor.

8. Az ÁRB munkáját a Miniszterelnöki Hivatalban működő főosztály (Titkárság) segíti, amely egyben ellátja a kormánybiztos tevékenységéhez kapcsolódó adminisztratív feladatokat is. A Titkárság vezetőjének tevékenységét – külön jogszabály szerint – a kormánybiztos irányítja. A Titkárság költségvetését a Miniszterelnökség fejezetén belül külön címen kell megtervezni.

9. Ez a határozat a közzététele napján lép hatályba.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 1062/2006. (VI. 15.) Korm. határozata

a fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos kinevezéséről és feladatairól

1. A Kormány az országos szintű fejlesztéssel, fejlesztési tervezéssel és programozással kapcsolatos kormányzati tevékenység irányítására 2006. június 12-i hatállyal – kétéves időtartamra – *Bajnai Gordont* kormánybiztossá nevezi ki azzal, hogy megbízatását a központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2006. évi LVII. törvény hatálybalépését követő időszakra is fenntartja. A kormánybiztos tevékenységét a miniszterelnök irányítja.

2. A kormánybiztos

a) feladatkörében előterjesztéseket készít a Kormány, illetőleg a fejlesztéspolitikával foglalkozó kormányzati testületek részére;

b) előzetesen véleményezi a fejlesztéspolitikai tárgyú előterjesztések tervezeteit;

c) összehangolja a minisztériumok és a központi közigazgatási szervek országos szintű fejlesztéssel, fejlesztési tervezéssel és programozással kapcsolatos tevékenységét;

d) feladatai körében jogosult a minisztériumoktól, illetve a központi közigazgatási szervektől adatokat, információkat, elemzéseket kérni;

e) a kormányülések állandó meghívottja, továbbá tagja a fejlesztéspolitikával foglalkozó kabinetnek;

f) a Nemzeti Segély Koordinátor és a Schengen Alap Felelős Személy;

g) ellátja a Lisszaboni Program nemzeti koordinátora feladatait;

h) külön jogszabály szerint irányítja a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség elnökének, valamint a Területpolitikai Kormányzati Hivatal vezetőjének a tevékenységét;

i) állandó meghívottként részt vesz az Államreform Bizottság munkájában.

3. A kormánybiztos feladata a fejlesztéspolitikáról szóló törvény koncepciójának, illetve a törvény tervezetének az előkészítése.

4. A Kormány felhívja

a) a feladatkörükben érintett minisztereket, hogy – az Agrár- és Vidékfejlesztési Operatív Program kivételével – az irányító hatóságok, valamint a Strukturális Alap Képző Központ (SAKK) és az EU Pályázati Információs Központ (EU PIK) személyi állományának, valamint tárgyi és pénzügyi eszközeinek a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség részére történő átadása módjáról haladéktalanul állapodjanak meg a kormánybiztossal;

b) a kormánybiztost, hogy az a) pont szerinti feladatok átvételével összefüggő jogszabály-módosításokról soron kívül nyújtson be előterjesztést.

5. Ez a határozat a közzététele napján lép hatályba.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 1063/2006. (VI. 15.) Korm. határozata

a központi közigazgatásban foglalkoztatottak státuszváltozását elősegítő intézkedésekről

A Kormány

1. egyetért azzal, hogy a központi közigazgatásban foglalkoztatottak státuszváltozását összehangolt kormányzati intézkedésekkel kell elősegíteni, és ennek során

a) fel kell mérni a központi közigazgatásból távozó köztisztviselők létszámát,

b) ki kell terjeszteni a prémiumévek programba, valamint a különleges foglalkoztatási állományba történő belépés lehetőségét 2008. december 31-ig,

c) az álláskeresés elősegítése érdekében speciális munkaerő-piaci szolgáltatások, valamint támogatások igénybevételét kell biztosítani; különösen a hatékony tájékoztatás megszervezésével, információs website és álláskeresői adatbázis létrehozásával, tanácsadással, az érintettek képzésének és önfoglalkoztatóvá válásának támogatásával;

2. felhatalmazza a szociális és munkaügyi minisztert, hogy az álláskeresést elősegítő munkaerő-piaci szolgáltatások és támogatások egységes elvek alapján történő nyújtásához szükséges intézkedéseket tegye;

Felelős: szociális és munkaügyi miniszter

Határidő: 2006. július 31.

3. felkéri a szociális és munkaügyi minisztert, hogy a prémiumévek programba, valamint a különleges foglalkoztatási állományba történő belépés határidejének kiterjesztéséhez szükséges jogszabályról készítsen külön előterjesztést a Kormány részére;

Felelős: szociális és munkaügyi miniszter

Határidő: 2006. június 30.

4. felhívja a minisztereket, hogy az irányításuk alá tartozó közigazgatási szerveknél végrehajtott létszámleépítésről – a felmentés közlését követő hónap 10. napjáig – tájékoztassák a szociális és munkaügyi minisztert;

Felelős: miniszterek

Határidő: folyamatos

5. felhívja a gazdasági és közlekedési minisztert, hogy a nagybefektetők által kivitelezett fejlesztések munkaerő-igényéről – a rendelkezésre álló adatok alapján – tájékoztassa a szociális és munkaügyi minisztert.

Felelős: gazdasági és közlekedési miniszter

Határidő: folyamatos

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

VI. rész KÖZLEMÉNYEK, HIRDETMÉNYEK

A Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal közleménye szolgálati titokkörü jegyzékének közzétételéről

Az államtitokról és szolgálati titokról szóló 1995. évi LXV. törvény 4. § (1) bekezdése alapján a Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal (a továbbiakban: NKTH) szolgálati titokkörü jegyzékét az alábbiak szerint állapítom meg:

1. Az NKTH által kezelt pályázati rendszerekben az egyes pályázókra vonatkozó, nem nyilvános személyi és cégalapok. A pályázati kutatások, fejlesztések konkrét célkitűzései, feladatai és eredményei.

Érvényességi idő: legfeljebb a minősítéstől számított 10 év.

2. A kutatásfejlesztés szakterületén, nemzetközi együttműködési megállapodásokat előkészítő dokumentumok, amennyiben ezek államtitkot nem képeznek.

Érvényességi idő: az egyezmény hivatalos közzétételéig, de legfeljebb a minősítéstől számított 10 év.

3. A kutatásfejlesztés szakterületén azok a tárgyalási jegyzőkönyvek, megállapodások, útijelentések, illetve a tudományos és technológiai attasék azon jelentései, amelyek a nemzetközi együttműködésre vonatkozóan fontos stratégiai információkat tartalmaznak, de nem képezik államtitok tárgyát.

Érvényességi idő: legfeljebb a minősítéstől számított 5 év.

4. Államtitkot nem képező kormányzati, illetve egyéb stratégiai célú fejlesztések előkészítő iratai.

Érvényességi idő: a döntéshozatalig, de legfeljebb a minősítéstől számított 3 év.

5. Az NKTH informatikai rendszerének védelmével, biztonságával kapcsolatos szerződések, megállapodások, valamint az informatikai berendezések és eszközök adatai.

Érvényességi idő: legfeljebb a minősítéstől számított 10 év.

Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal

A BM Központi Adatfeldolgozó, Nyilvántartó és Választási Hivatal közleménye

A BM Központi Hivatal a 35/2000. (XI. 30.) BM rendelet 73. § (1) bekezdése alapján – az eddig közzétetteken kívül – az alábbi elveszett, megsemmisült gépjármű törzskönyvek sorszámaát teszi közzé:

550095F	006671E	932227E	162290C	517782C	661548A
870584F	956871B	667486F	673222C	330184E	072172G
239813A	689770E	220117B	273818F	921916C	544850F
795984E	602520C	273728A	128304E	571344A	331847C
673305B	558203E	205006D	085351E	601160F	198285F
226959A	919503A	898243B	765561F	627795C	442814D

927851B	162594F	546641A	930728A	417176E	810004C
937465F	649190E	857465C	052895E	430774D	964048A
110274F	821549A	664387F	421110B	950100C	204520C
411661F	762622A	282812A	969217A	969873C	338816B
456819B	344415F	233884B	584482B	455337D	337192B
557705D	568545A	132729C	276078F	618475C	306280A
425791A	360702C	997780C	859349D	302870D	282342F
414742E	950846E	988470F	401403C	321679F	581662E
282364F	422076C	604693F	843666A	914833C	016262B
560017C	487076B	696490A	829567E	691880E	476188F
301422B	550095F	681567D	569678D	436091D	105479C
040854E	445534A	326270C	184412C	155927G	558337E
353753E	388931E	504430A	196930E	241037A	692724C
891044F	675318A	354291B	526996E	716824E	287725A
675738E	785749B	019889A	697358B	807804E	001265C
992728D	682298A	913311E	679908E	450295C	636573D
180126G	523232F	681402E	903416B	828975A	930486D
066363C	570472D	198224E	926833E	833934D	692055D
331373F	251654F	543614C	235081E	931984F	627398D
955455B	732373B	723177F	808115F	519874F	597481B
288765B	228564A	188193C	057975C	138235D	909119F
515235F	523178D	413080E	783806C	316655D	494112E
151109A	053976A	008046D	537327C	832300E	780434E
420228B	449293B	590345A	876255F	126858C	134732D
587539C	456455A	621035D	722096E	819640B	060607C
047585E	595556E	767564F	263675C	375162C	827030D
135510E	444414E	709717D	071200E	306379D	854060E
576363A	098114A	490858B	780219B	546663F	101907D
560123C	667113C	152360G	147274E	284178F	129253C

Közlekedési Nyilvántartó Osztály

Helyesbítés: A Magyar Közlöny 2006. évi 58. számában kihirdetett, a rádióamatőr szolgálatról szóló 6/2006. (V. 17.) IHM rendelet

- 6. §-ának (8) bekezdésében a számlaszám helyesen 10032000-**00287247**-00000000;
- 9. számú melléklete 432,994–433,394 MHz, 433,394–433,6 MHz és 1297,494–1298 MHz frekvenciasávú sorában az Adásmód hasábon belül a Kezdő, illetve CEPT Novice alhasábokat **elválasztó vonal téves** (az adásmód megjelölés mindhárom alhasábra vonatkozik).

(Kézirathiba)

Szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal, a Szerkesztőbizottság közreműködésével.

A Szerkesztőbizottság elnöke: dr. Pulay Gyula. A szerkesztésért felelős: dr. Müller György. Budapest V., Kossuth tér 1–3. Kiadja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó. Felelős kiadó: dr. Kodala László elnök-vezérigazgató. Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. Telefon: 266-9290.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadónál

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., 1394 Budapest 62. Pf. 357, vagy faxon 318-6668.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Hivatalos Közlönykiadó a FÁMA Rt. közreműködésével. Telefon/fax: 266-6567.

Információ: tel.: 317-9999, 266-9290/245, 357 mellék.

Példányonként megvásárolható a kiadó Budapest VIII., Somogyi B. u. 6. (tel./fax: 267-2780) szám alatti közlönypoltjában vagy a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275), illetve megrendelhető a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

2006. évi éves előfizetési díj: 90 216 Ft. Egy példány ára: 207 Ft 16 oldal terjedelemig, utána +8 oldalanként +184 Ft.

A kiadó az előfizetési díj évközbéli emelésének jogát fenntartja.

HU ISSN 0076—2407

06.1828 – Nyomja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó Lajosmizsei Nyomdája. Felelős vezető: Burján Norbert vezérigazgató-helyettes.

